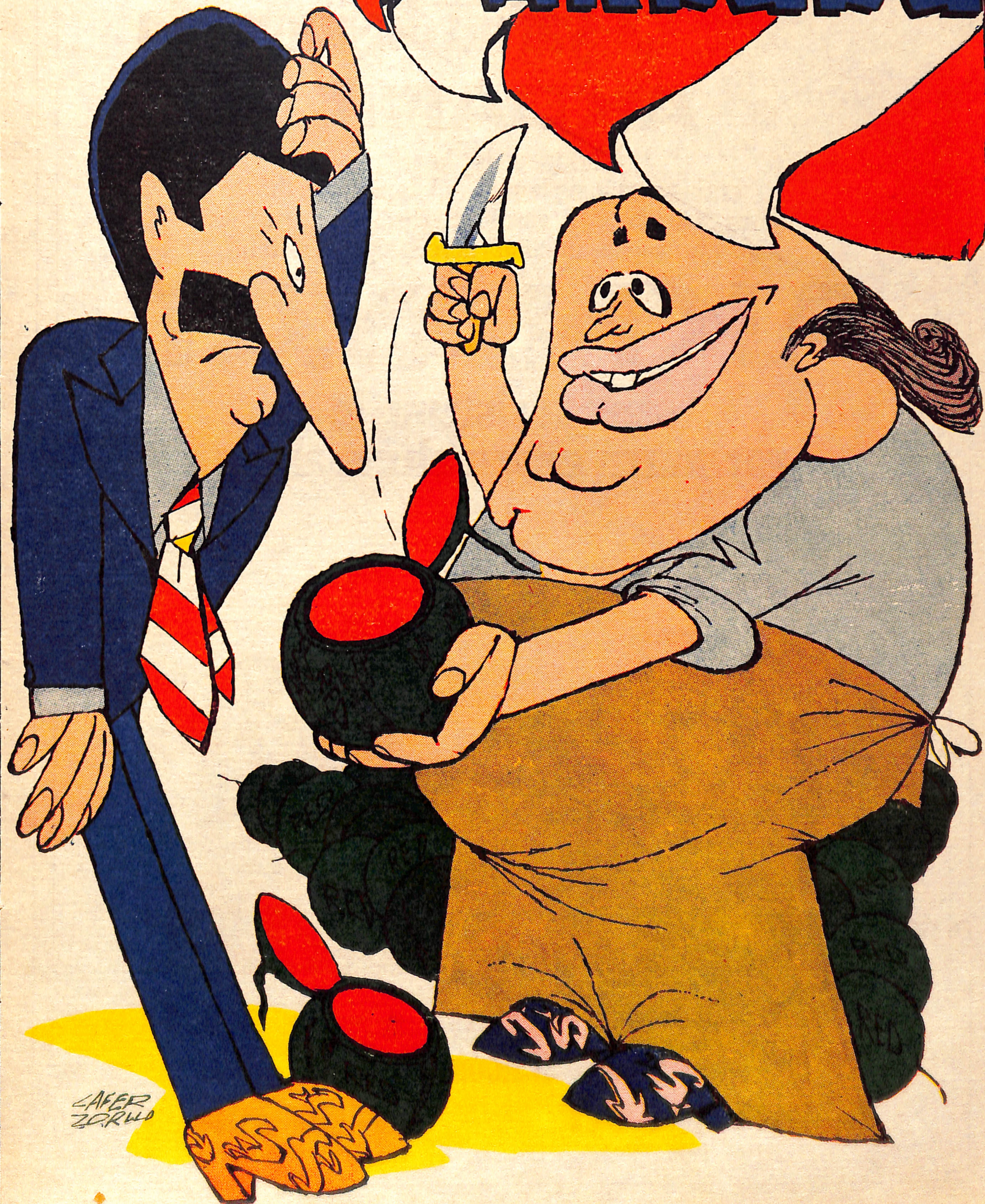
29-77

Akbaba

— Kesmeceee! Kan kırmızısı çıkıyor bunlaaar!...

yarını düşünüyordunuz / artık yarını düşünmeyin

AKBANK

Türkiye'de ilk kez,
enflasyona karşı her yıl %10 kapital artışlı
ayrıca %40 kâr paylı, yaşamı da yaşam sonrasını da
kapsayan çağdaş anlamda gerçek sigorta sistemi

AKHAYAT

sigorta sistemiyle
yarınınızı güven altına alıyor

Akhayat Sigorta Sistemine katılmak çok kolaydır.
Herhangi bir Akbank şubesine uğrayıp poliçenizi imzalamanız yeterli.
Ayrıntılı bilgi tüm Akbank şubelerinde.

AKBANK/AKSİGORTA EL ELE

AKHAYAT
Akbank'ın yaşam güvencesi

AKBANK
güveninizin eseri

REPRO

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 29 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 13 Temmuz 1977 — Fiatı 250 Kuruş

AYAĞINIZ SUYA ERDİ Mİ BEYLER

DEĞİŞİK birkaç tür tepki var Ecevit hüküetinin güvenoyu alamamasına.

İlki ve en çok görüleni, ah-vah türü tepki. «Bu da mı gelecekti bu garip ülkenin başına?» diye yanıp yakılanlar, karamsar tahminleri birbiri ardına sıralayanlar çoğunlukta.

Hemen ardından «mütevekkiller» geliyor. Yani «Eh, ne yapalım, bir de Süleyman bey denesin şansını,» diye bunu bir alınyazısı kabullenip boyun eğenler.

Bir de bıkkınlıkla «Artık beni ilgilendirmez! Kim ne isterse yapsın,» diyenler var. Bunlar bütün olası çözümlerin birbirinden kötü olduğuna inananlar ve başka bir çözüm düşünmeye kalkmayacak kadar yorgun olanlar.

Gariptir ama, «Ecevit güvenoyu alamadı ya, oh olsun!» diye sevinen vatandaşlara pek rastlamadık. Ateşli AP yanlıları, adanmış Selâmetçiler ve hattâ bozkurt rozetliler bile bu coşkuyu gösteremiyorlar. Hükümeti kurma görevinin Bay Süleyman Demirel'e geçmesi, kuşkuyla karşılanması gereken bir zafer çünkü. Üç parti, MC benzeri bir küme oluşturup hükümet kurmayı gerçekleştirseler bile zilleri takıp oynamalarına yetmeyecek bu sonuç. Çünkü marifetlerinin sevinmeye değer olduğuna - kamuoyu şöyle dursun - kendilerini bile inandıramayacaklar. İkibuçuk yılda inandırabildiler mi? Şimdi aynı teraneyi al baştan etmenin anlamı ne? Kaldı ki, ikibuçuk yıl öncesine oranla ülkemiz çok daha çetin koşullarla yüzyüze.

Sözkonusu Demirel - Erbakan - Türkeş ortaklığı, uğraşa didine bir ağacın en üst dalına tırmanıp aşağı inemeyen bir kedi yavrusunun başarısına benzeyecek, eğer gerçekleşirse. «Yahu biz ne yaptık?» sorusu çabucak kafalarda kıvrılmaya başlayacak ve gözler itfaiye arabasının merdivenini arayacak.

«Kamuoyu» kavramı, son gelişmelerle birlikte bir kez daha ön plâna çıktı. Kolay yadsınamayacak bir gerçek var ortada: Kamuoyu Ecevit'in güvenoyu almasını istiyordu. CHP'den başka bir partiye oy verenlerin büyücek bir bölümü «Böyle olacağını bilseydim CHP'yi seçerdim,» diyorlardı.

Bu arada «kamuoyu»nun ülkemizde ne kadar az anlam taşıdığı, sandığa atılan oyla birlikte seçmenin temsilcileri üzerindeki denetiminin hemen hemen sıfıra indiği, demokrasimizin bu yönünün üstünde düşünmeye değer olduğu gerçeği de ortaya çıktı.

Şu ya da bu partiden değil, mantıktan yanayız. Parlâmentodaki gelişmeler, politik görüş ve inançların ışığı altında değil, futbol hastalarının körükörüne bağlanmalarına benzeyen bir dargörüşlülükle oluşuyor. «Galibiyet, kim nasıl oynarsa oynasın, benim takımımın hakkıdır. Ötesi fasa - fiso.» Ve hükümetin programını dinlemeden, tartışmaya gerek görmeden verilen 229 kırmızı oy.

İşte, yeni bir hükümet bunalımının içine giriverdik yeniden. Kaç ay bu beşikte sallanacağımızı kimse kestiremez artık. Hükümet bunalımı çözülse, başka bunalımlar birbiri ardından boy göstermeye başlayacak.

«Biz demedik mi?» sözünün tadını bir kez daha çıkarmamıza izin verin. Daha seçimler sırasında, söylenen bütün kırıcı sözlerin unutulacağını, gerekirse can düşmanlarının yeniden kan kardeşi olabileceğini vurgulamaya çalışmamış mıydık?

Bay Demirel'in Cumhurbaşkanınca görevlendirilmesinin üstünden yirmidört saat geçmeden konsere başladı trio.

Demirel: «Uzlaşma yolu açılmıştır.»

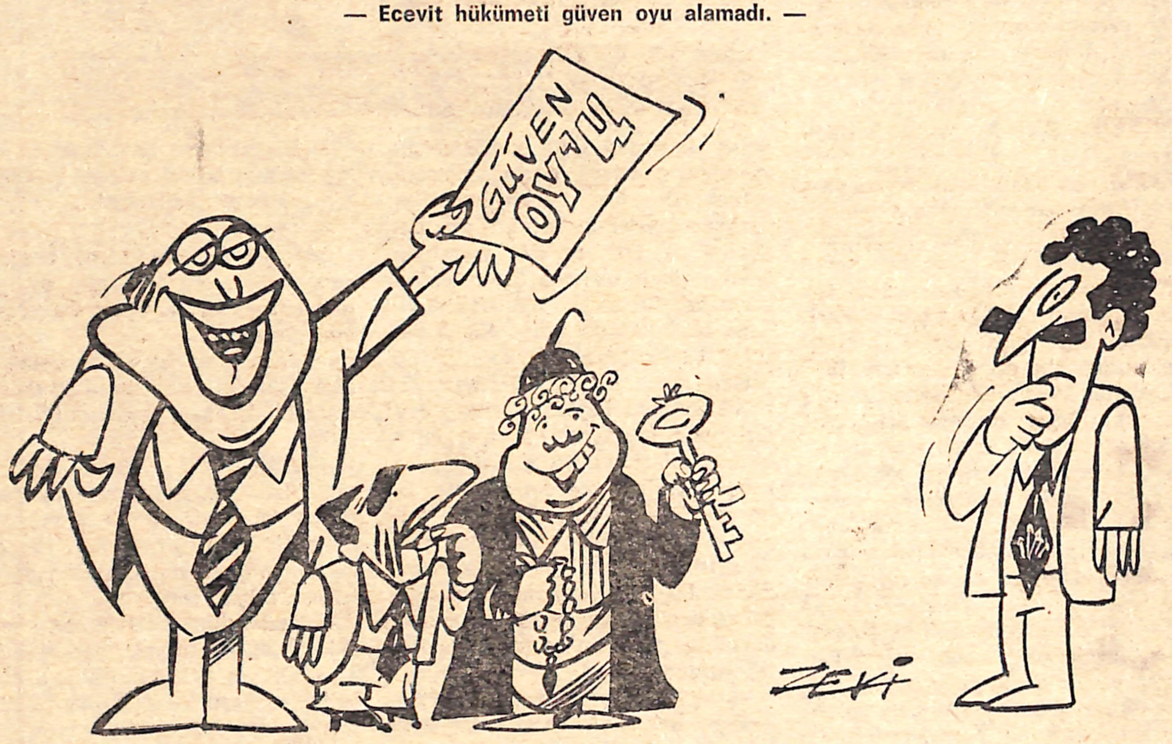
Erbakan: «Hayır demeyiz ama, birtakım isteklerimiz bilinmesi olağandır.»

Ve apacı kahkaha zincirinin son halkası Türkeş: «Bugün için en önemli sorun, asayişin korunmasıdır.»

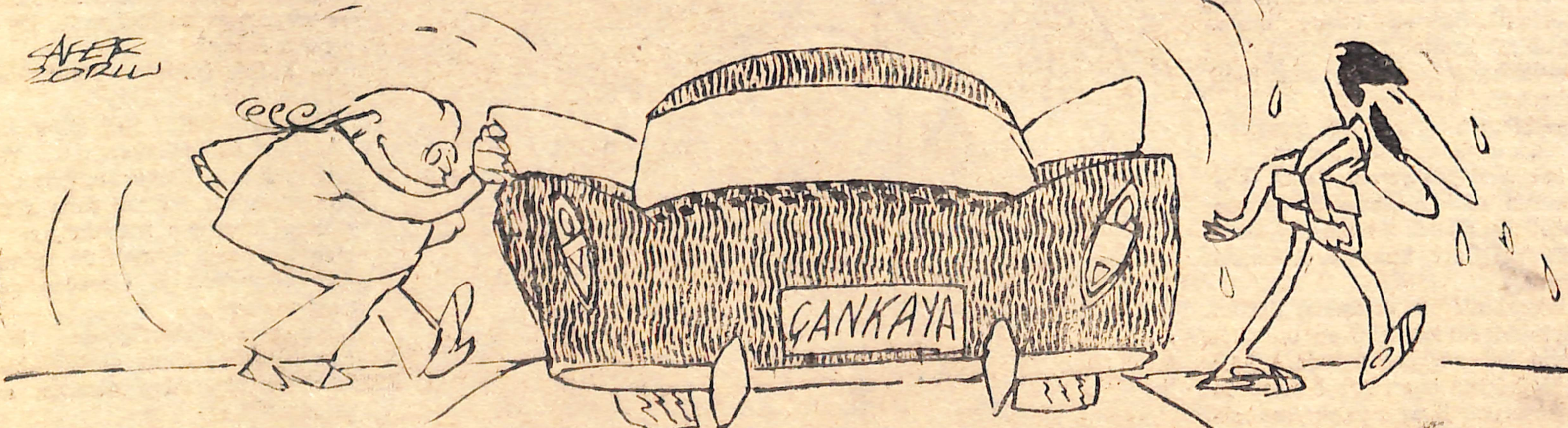
İyi de, şimdi bizi bu adamlardan kim koruyacak?.

AKBABA

— Ecevit hükümeti güven oyu alamadı. —

— Bunu kendimize vereceğiz!...

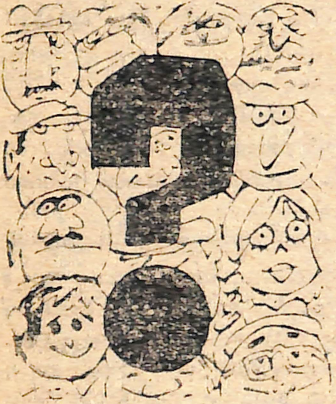
DOLMUŞ!...

YENİ HÜKÜMETTEN NELER BEKLİYORSUNUZ?

ALİ ZERDALİ (MANAV)

— Gider eteri, gelir beteri derler, yeni hükümetin ilk işi, basını susturmak, gazetecilere kan kusturmak olmalıdır. Elmayı, armudu, üzümü, karpuzu istediğimiz fiyata satarız. Ucuz vermez, çürüyünce denize atarız. Gazeteler ve de Belediye, ne diye, dalgamıza atarlar taş. Yeni hükümet bunu önlemelidir arkadaş.

İZZET YEMEZET (MEMUR)

— Aylıklıların sıkıntıları dindirilmeli, ya maaşlar arttırılmalı, ya da ay, onbeşgüne indirilmelidir. Sebze, meyveyi elde, eti kasaptaki çengelde görüyoruz. Bizim de canımız var, biz de insanız, diyoruz çok günler daireye yarı aç gidiyoruz. İnşallah hükümet, bizleri de aklına getirecektir elbet.

ŞENOL GOL (FUTBOLCU)

— Her attığımız gol için hazineden yapılmalıdır yüklüce ödeme. Olurmu böyle şey deme. Dış ülkelerde attıklarımız içinde vergi iadesi eyleriz talep. Üzerine de içeriz birer bardak sütlü salep.

CEBAL (RADYOLU HAMMAL)

— Yeni parlamenterler kanun çıkaracak yük kamyonlarını ortadan kaldırsınlar. Tüm ağırlıkları sırtımıza sardırsınlar. O zaman ellerimizle enselerimizi kaşırız. Dünyayı bile, gık demeden taşırız.

NERİMAN ATİK (SOSYETİK)

Bizi ırgalamaz hükümet sağ olmuş, ya da sol. Tuvalet araçları piyasada bol bol bulunmalıdır ayol. Ara ara, yok rimel ve maskara. Cımbızda öyle. Olur mu canım böyle? Yeni hükümetin ilk işi, değiştirmek olmalıdır bu gidişi..

MC. GÖMLEKLERİ KULLANIN!

Başlıklarla Başbaşa

Kocası çalışamaz duruma gelen Kadın Tornacı oldu.

— Gerçek hayatta böyle. Yerli filmlerimizde olsa sayın bayan tornacı değil de, ya şarkıcı olur,du, ya da zurnacı.

Amerikalı kocaların karılarına dayak attıkları saptandı.

Aman bu haberi bizim Amerikan hayranı hanımlarımız duymasınlar. «Kocam beni arada bir okşamıyor» diye soluğu boşanma mahkemesinde alırlar..

Tüm T.C. Vatandaşlarının Nüfus cüzdanları değiştirilecek.

— Kafa koçanlarını yenilemekle iş bitmez. Bir de şu parti-zan kafaları değiştirtebilsek...

«Tek» Halktan Elektrik tasarrufu istedi.

— İyi, güzel ama, biriktirdiğimiz elektrikleri hangi bankaya yatıracağız.

Ev kiraları anamızı ağlatıyor!..

— Kiraları ne zamandan beri babalar dururkan anneler ödemeye başladılar?

Kaatil önce öldürdü, sonra parçaladı.

— Paket yapmayı da unutmamıştır herhalde.

Sovyet gemisi caddeye çıktı.

— Kırmızı yanarken yaptıysa bu işi trafik polisi zaptı tutmalı..

GELDİ GEÇTİ

Perdeler aralandı,
Ne aklar karalandı,
Sandıklar sıralandı,
Bir seçim geldi, geçti.

Naylon temel atıldı,
Ucuz pirinç satıldı,
Sağa, sola çatıldı,
Bir seçim geldi geçti.

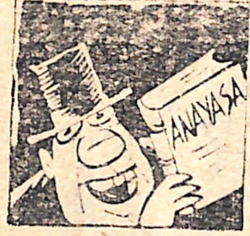
Açlara bedava aş,
Memura bolca maaş,
Amaç oydu arkadaş,
Bir seçim geldi geçti.

Çok partiler silindi,
Umutlara sis indi,
Nihayet tipi dindi,
Bir seçim geldi geçti.

İYİ FAKAT OLMASA

Demokrasi iyi, fakat, anayasa olmasa. Milletvekilliği iyi, fakat, dört yılda bir seçim olmasa.

Memurluk iyi, fakat, ay otuz-gün olmasa.

Televizyon iyi, fakat, kafa ütülemesi olmasa.

İktidar iyi, fakat, muhalefet olmasa.

Milli Eğitim Bakanlığı iyi, fakat, şu okullar olmasa.

Sosyalistlik iyi, fakat, 141. 142. maddeler olmasa.

Lokantalarda yiyip içmek iyi, fakat, hesap pusulası tuzlu olmasa.

Gazete muhabirliği iyi, fakat cop yemek olmasa.

Seçimler iyi, fakat, sandıklar olmasa.

Öğretmenlik iyi, fakat, sürgün edilmek olmasa.

Araba sürmek iyi, fakat, trafik kazası olmasa.

Yaşamak iyi, fakat, hayat pahalı olmasa.

Tekel Bakanlığı iyi, fakat, filitrelileri karaborsada olmasa.

Yazarlık iyi, fakat cezaevi olmasa.

Krallar ve Kraliçeler

Erhan TIĞLI

DÜNYADAKİ birçok ülkeler krallıkla yönetilmeyi çoktan bıraktıkları halde hâlâ krallardan, kraliçelerden vazgeçememektedirler. Gerçi başta Cumhurbaşkanı, başkan, Başbakan vardır ama çelik çomak kralları, petrol, gol, palavra, cunta kralları fink atmaktadırlar her yerde. Ya kraliçeler?.. Her yıl bir güzellik kraliçesini tahta geçiririz. Dünyanın bütün ülkelerinin güzellik kraliçeleri toplanır, aralarından bir dünya güzellik kraliçesi seçilir. Gelecek yıl aynı işlem sürdürülür ve eski kraliçe tahttan indirilir. Siz hiç seçimle iş başına getirilen kraliçe gördünüz mü? Görmedinizse görün işte! Üstelik bu kraliçe dünyanın en güzel kızıymış, sanki dünyanın bütün güzelleri yarışmaya katılmışlar gibi...

Hani ne demiş şair: «İnsanoğlu putunu kendi yapar, kendi tapar»

İşte bütün mesele burda. Tu bi ar nat tu bi değil!... Ne kadar özgürlüğe kavuşsak, demokrasiyle, cumhuriyetle yönetilsek ille de bir kral, kraliçe getireceğiz başımıza. Onu konuşacağız, onu dinleyeceğiz, onu belleyeceğiz...

Kendi kralımız, kraliçemiz yoksa bile başka memleketlerin kralları, kraliçeleri sakız olur ağzımıza. Bir zamanlar İran şahının karısı olan Kraliçe Süreyya için az mı göz yaşı döktü, ağladı kadınlarımız, kızlarımız! Bereket versin Süreyya hanım kederini unutmak, kendini avutmak için gömlek değiştirir gibi aşık değiştirerek «Mahzun Kraliçe» unvanını sildi de gözyaşlarımız azıcık dindi.

Geçenlerde bir gazetede okuduğuma göre İngiltere Kraliçesi Elizabet üzgünmüş son yıllarda. O kadar servete, debdebeye, tantanaya rağmen hiç de mutlu değilmiş. «Her törende başına ayrı mücevherlerle süslü bir taç takan, sokağa çıktığında halkı tarafından «Kraliçe çok yaşa!» diye selamlanan 49 yaşındaki İngiltere Kraliçesi Elizabeth şimdi de oğlunun çapkınlıkları ile uğraşmakta, ona uygun bir gelin bulamadığından üzülmekte, geceleri uykuları kaçmakta» imiş. Ne feci değil mi? Gelin buna bir çare düşünün, akşam yiyeceği yemeği düşünmeyen kültürlü bayanlarımız, bari rahat uyuması için ninni söyleyiverin kendisine. Yapın bir iyilik!.

Ha, aynı gazetede bir haber daha var. «Beyazperdede yıllar yılı kraliçeliği kimseye vermeyen, oyun gücünün yanı sıra güzelliği ile sayısız kişiyi kendine hayran eden menekşe gözlü Liz'e ne yazık ki, para, ünvan, ün mutluluk getirmemiştir.»

Ya, gördünüz mü şu oluveren işi? Ne olacak şimdi? Ama hiç üzülmeyin, menekşe gözlü Liz'imiz mutsuzluğun verdiği hızla birkaç kişiyle evlenir boşanır, aşk hayatı yaşar, film çevirir, fırtınalı maceralar geçirir. Siz bir mum alın, derdinize yanın ve kralların, kraliçelerin işine karışmayın!.

Bu dünya ne krallar, kraliçeler gördü... «Kanun benim» diye övünenler mi ararsın, «Aç kalan halk ekmek bulamıyorsa pasta yesin» vecizesini savuran kraliçeler mi?.. «Aslanlar aslanı» ünvanlı krallar kralı Habeş kralı Haile Selasiye'nin tepetaklak olduğunu görmedik mi geçen yıllarda... Ya bir zamanların Mısır kralı Faruk ne oldu? Ziya Paşa'nın dediği gibi:

Şimdi ol saltanatın yeller eser yerinde»...

Kral her yerde kraldır ama bazı ülkelerde ayrı ayrı adlar verirler onlara.

Osmanlılarda adı «Padişah» tır. Huzuruna varılınca eli eteği öpülür, gözüne bakılamaz, boyun kırılır, baş eğilir ve «Padişahım çok yaşa!» diye çoluk çocuk bağırtılır. Padişah hazretleri balıklara inci serpecek kadar deli olsa bile kendisinden saygıyla söz edilir. Padişah hazretlerinin burnu büyükse coğrafya kitaplarında bile burundan söz edilemez, vehmi yüzünden ihtilal, suikast, isyan, Yıldız sözcükleri kullanılamaz, her ne yapmışsa iyi, doğru yapmıştır, asla ve kat'a eleştirilemez!...

İran'da adı «Şah» yada «Şehinşah» tır. Rusya'da «Çar»dı. «Çar» deyince Deli Petro, «Üariçe» denilince Katerine gelir usumuza. Hani Baltacı Mehmet Paşa'nın başını yiyen işveli Katerina. Anımsadınız değil mi? Kendisi hakkında birçok fıkra vardır.

İşte bunlardan biri:

Çarın maiyetinde bulunan subaylardan biri sarayın bahçesinde gezerken arkadan Katerina'yı görür ama tanıyamaz, saraydaki kızlardan biri sanır ve yanına yaklaşarak bir çimdik atar. Çariçe dönünce karşısında subayı görür. Subay da onu görüp tanımıştır. Şaşkınlıktan ne yapacağını, ne diyeceğini bilemez. Sonunda:

— Hiddetiniz de cildiniz kadar sertse vay başıma gelenler Çariçem!» der. Bu laf Çariçenin çok hoşuna gider ve subayı terfi ettirir.

Buna benzer bir fıkra da bizde vardır. Bir gün padişah İncili Çavuş'a:

— Öyle bir şey yap ki özrün kabahatinden büyük olsun, diye emir verir.

İncili Çavuş bir süre düşünür taşınır, sonunda padişah arkasını dönmüşken kendisine bir çimdik atar. Padişah hiddetle geri dönerek:

— Ne yapıyorsun bre nabekar! diye bağırır.

İncili Çavuş da:

— Özür dilerim padişahım, sizi karınız sanmıştım, deviverir ve böylece padişahın emrini yerine getirir...

Gelelim günümüzün krallarına, kraliçelerine. Sinemamızın taçsız kraliçesi Türkân Şoray'dır. Kralı ise Ayhan Işık. Gol kralımız her yıl değişir. Bir zamanlar Galatasaraylı Metindi. Bu yılınki ise bir de prensimiz var:

Zeki Müren. Gazete ilânlarına bakarsanız «Plâtin Prens»tir kendileri. Niye prenseste kral değil? Kim bilir? Genç görünmek istemesinden mi yoksa evlenmediğinden mi? İyi ama evlenmemiş, bekâr kızlardan güzellik kraliçeleri seçiliyor ya. Neyse fazla zülfi yare dokunmayalım. Rufailer karışır zaten böyle işlere. Belki de bunca kralın, kraliçenin yanında bir de prens olsun diyedir!...

Bir de palavracılar kralı vardır bütün ülkelerde. Bunlar avcıların ve politikacıların içinden çıkarlar ve kendileri «Atma Recep, din kardeşiyiz!» diye firenlenir. «Dün öyle bir aslan avladım ki boyu şu kadar metreydi, eni şöyleydi» derler, kedi çıkar aslan hazretleri! Ya da:

«Her ile bir fabrika, her ilçeye bir imam okulu, herkese en âlâsından imam suyu vereceğim, Konya'ya deniz getireceğim, motor, uçak fabrikaları kurup harp sanayiini geliştireceğim» derler. Dağ fare bile doğurmaz sonunda. Armut pişecek de ağzıma düşecek diye bekleyen ağzı açıkların sinek kaçar ağızlarına!

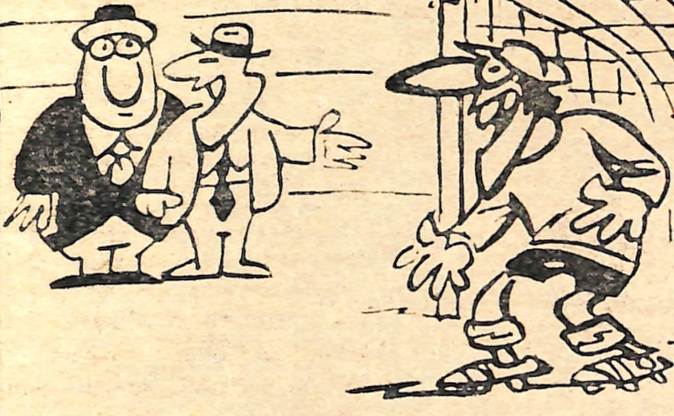
Dünyadaki bütün krallar devrilecek diye düş görmeyin sakın. Bizler «Kral öldü, yaşasın kral!» diyen kişileriz, bir soytarıyı bile kral diye başımıza geçirebiliriz.

Erhan TIĞLI

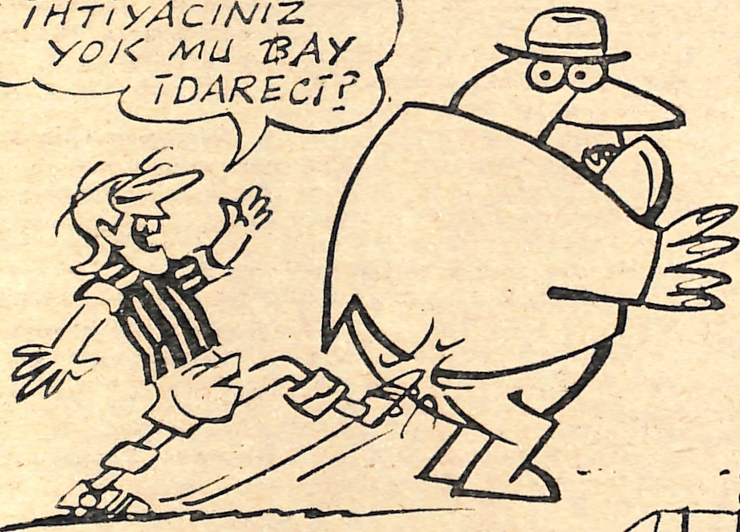

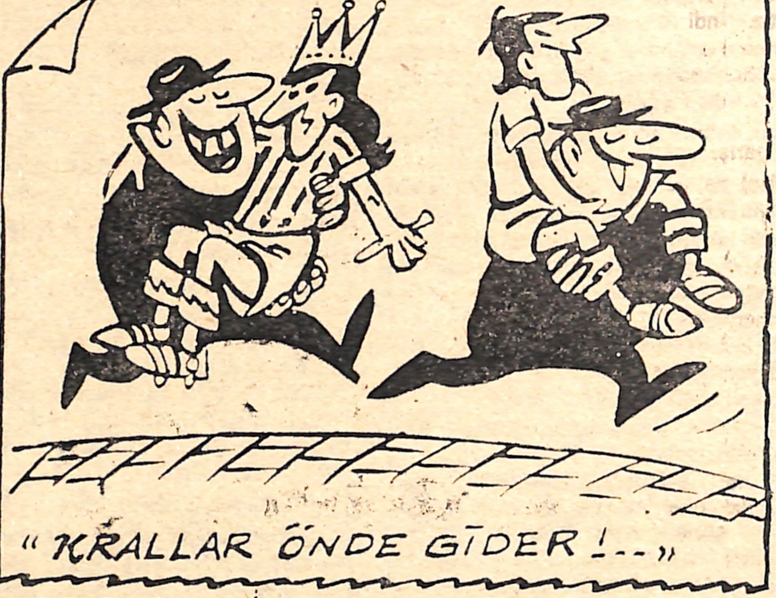
TRANSFER

ZEKİ

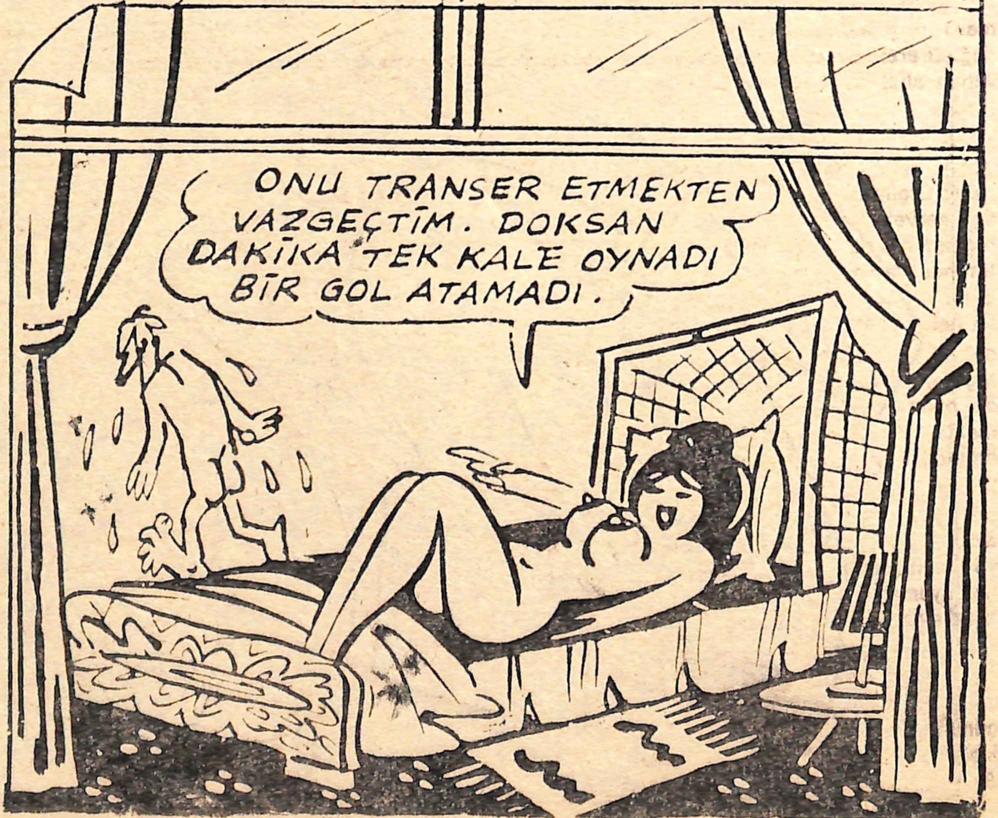

İŞSİZLİK iliğinize tak deyince, neresi olursa olsun, ne sorarsınız, ne de edersiniz, tek iş bulayım da, üç beş kuruş kazanıp, çoluğumun çocuğumun karnını doyurayım, dersiniz.

Gazetede belirtilen adrese gittim. Kocaman bir yapı. Bir alt kat var, orada neler var, görmedim. İkinci kata çıktım, oradan üçüncü kata gönderdiler. Böyle bir yapı ömrümde görmedim ben. Duvarlar yıllardan beri ne boyanmış, ne badana edilmiş. Rutubet bu duvarlara öyle bir görünüm vermiş ki, heryer harita gibi. Camlı bir bölmenin ardında beş altı kişi çalışıyorlar, ama ne yaptıkları belli değil.. Beni üst kata çıkaran, bıyıklı, korkunç görünüşlü adam, kör bir ışığın aydınlattığı yerde, beklememi söyledi. Camlı bölmenin kapısı ilgimi çekti. Kocaman bir kapı, üzerinde bir kilit vardı. İçerde çalışan adamların da korkunç yüzleri vardı. Hani, bar kapılarında fedailer olur, filmlerde korkunç tipli adamlar olur, aynı onlar gibi... Az sonra, beni yukarıya çıkaran adam:

— Gel benimle, dedi.

Ardı sıra yürüdüm. Galiba patronun yanına gidiyoruz. Patron öyle bir yerde oturuyor ki, yok canım, sanki bir iş yerinde değil, çok korkunç bir hapishanenin koridorlarında yürüyorum. Ama ne olursa olsun, işsizlik nah burama gelmiş. Üstelik gazete ilânında, «Ücret dolgundur» yazıyordu.

Adam, bir kapıyı tıklattı, sonra içeri girdi, ben de ardından. Masanın başında kır saçlı bir adam oturuyordu. Adam, adamın yüzü hiç de dışardakilerin yüzleri gibi değildi. Üstelik babacan bir tipi de vardı. Önündeki kâğıtlardan başını kaldırdıktan sonra:

— Demek burada çalışmak istiyorsun? dedi.

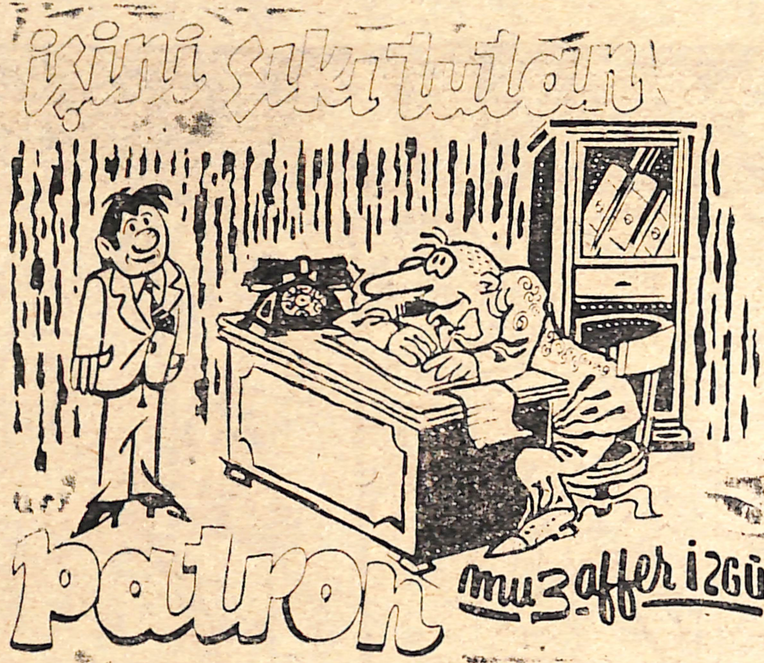
— Evet efendim, dedim.

Adam, uzun uzun yüzüme baktıktan sonra:

— Yüzünüzde itimat telkin eden bir görünş var. Sizi işe alacağım. Ama müessesemiz hakkında sizi aydınlatmak isterim.

— Evet efendim, dedim.

— Burası herşeyden önce bir ku-

ruluştur efendim. Kuruluş demek, kendine öz birtakım sırları olan yerdir. Bu sırları çok iyi tutmasını bileceksiniz.

— Evet efendim.

— Ücret gazetede belirttiğimiz gibi dolgundur. Yalnız, burayı bir aile gibi bilmek gerekli. Burada herşey olur, bunları hiç duymamış, hiç bilmemişlikten geleceksiniz.

— Tâbi efendim...

— Kuruluşumuz çok namuslu bir kuruluştur. Her yerde de öyle tanınır... İşte bu bakımdan kuruluşuma almak istediğim insanların, bu kuruluşun namusunu, şerefini düşünmelerini isterim...

Hep başımı sallıyordum. Patron devam ediyordu:

— Diyelim şurada bir adamı lokma lokma doğradık. Bu iş nerede yapıldı? Burada, bu duvarlar içinde yapıldı değilmi? Tamam, sen ne birşey gördün, ne de birşey duydun... Anladın mı?

— Anladım efendim.

— Diyelim, adamın birini çektik şurada tabancayla sekiz yerinden vurduk öldürdük, sen birşey gördün mü?

— Yo efendim, hiçbirşey görmedim...

— Burada, söyledim adamımı Hüseyin'e, Hüseyin adamı kıtır kıtır boğazladı. Sen de şimdi bunu gördün...

— Evet efendim gördüm?

O babacan adam kaşlarını öyle bir çatış çattı ki,

— Yok efendim yok, görmedin, diye bağırdı.

— Ha tâbi efendim, görmedim, dedim.

— Biz burada adam keseriz, adam biçeriz, herbirşey yaparız. Ama yanımda çalışanlar, bunu görmemeli, duymamalıdırlar.

Hani iyiden iyiye korkmağa başladım. Ben yanlışlıkla ya Mafia'nın içine düşmüştüm, ya da şu faili meçhul cinayetleri işleyen bir şebekenin içine. Ama ah şu kör olası işsizlik. Ah şu körolası çoluk çocuk... Onlar olmasa,

«Aman efendim bu iş bana göre değil» deyip, fırlayıp gitmek var ama, nerde... Kimbilir, belki de adam bu denli açıklamalar yaptıktan sonra, böyle birşey söylesem, işi kabul etmesem, beni bırakmazdı...

Adam söyledi, ben hep başımı salladım. Söylediği de hep aynı şeyler. Sanki insan salhanesi... Boyuna adam kesiyor, adam biçiyorlar. Belki de arada değişiklik olsun diye bir ara:

— Şuraya bir kadın getirdik, kıydık, sen ne yaptın? diye sordu.

— Ben mi, ben şey efendim, ben işimin başındaydım, hiçbirşey görmedim...

— Hayır efendim, buraya kadın girdi mi?

— Yok efendim, kadın madın girmedi...

Bu konuşmadan sonra patron:

— Tamam, dedi, işe alındın. Yalnız bir aylık bir sınama devresi egçireceksin. Ondan sonra seni işe alacağım...

Adamına seslendi:

— Hüseyin!

— Buyrun efendim.

— Götür arkadaşı Hayri beye!.

Hüseyin beni Hayri beyin yanına götürdü. Hayri bey, önüme kocaman bir dosya koydu... Dosyadaki faturaları, büyük bir defter var ona işleyeceğim... Çok kolay... Faturalara bakıyorum, yağ, araba parçası, lâstik, bir takım ismini bilmediğim makinalar... Galiba ben bu adamlar hakkında aldanmışım. İşimizin, hiç de öyle adam kesmekle, adam doğramakla bir ilgisi yok. Kanımca patron gerçekten işini sıkı tutmak isteyen bir insan. Elbette, bir kuruluşun kendine göre gizleri olacak, e elbette orada çalışan bir adam, bu gizleri kendine saklamasını bilmeli...

Sekiz gün çalıştım. Hayri beye, hiç soru sormak yok... Hayri bey, önüme birtakım muhasebe işleri koyuyor ve ben onları yapıyorum. Patron da aslında fena adam değil, akşam üzerleri yanımıza bile uğruyor, sigara veriyor, hal hatır soruyordu...

İşte o sekizinci günü öğleye doğru, patron beni odasına çağırmıştı. Hüseyin de yanında. Patronun karşısında da uzun boylu bir adam vardı. Uzun boylu adam, patrona karşı ileri geri konuşuyordu. Her kuruluşta olan şeyler. Elimde patronun istediği dosya, bekliyordum. Ama az sonra patron birdenbire kö-

«Parmak hesabı»!...

— Demirel, «A.P. de çözülme bekleyenler boşuna beklemesinler» dedi. —

pürüverdi, masasından çıkardığı tabancayı uzun boylu adama ateşledi. Adam, büküldü, yere yıkıldı. Patron bu arada bana, eliyle git işareti yaptı...

O denli kokmuştum ki, masama çalışmağa gittiğimde, Hayri beyin yüzüne baktım, hiç oralı değildi, sanki az önce tabanca sesi duymamış gibi çalışıyordu.

— Hayri bey, diyecek oldum.

Hayri bey, benden yana ters ters baktı. Camlı bölmenin dışında, Hüseyin az önce patronun öldürdüğü cesedi bir çuvalın içine koymuş, merdivenlere doğru sürüklüyordu. On dakika sonra Hüseyin, hiçbirşey olmamış gibi yanıma gelerek:

— Patron seni istiyor, dedi.

Hüseyin'le birlikte patronun odasına girdik. Hüseyin döşemeyi yıkamıştı, ıslaktı. Ayaklarım titriyor, bir kurşun da sanki az sonra ben yiyecekmişim gibi patronun yüzüne bakamıyordum. Patron bir sigara uzattı. Ama bende tutacak parmak nerede, tir tir titriyordum.

— Noldu o işleri bitirdin mi? dedi.

— Evet efendim, dedim.

Çekmeceyi açtı, bir anahtar uzattı:

— Araba aşağıda, dedi. Hüseyin ceseti arabanın bagajına koydu. Sen şimdi bu ceseti denize atıp geleceksin!

Vay başıma gelen!... Basbayağı cinayete ortaklık. Cesedi ortadan kaybetmenin suçu, yasalar... Aman aman aman... Patron:

— Noldu? dedi.

— Hiç efendim, dedim...

— Akşama dek izinlisin, uygun bir yer bul, at gitsin cesedi denize. Sonra anahtarı getirir Hüseyin'e bırakırsın...

Öyle berbat bir durumdayım ki.. Titreyerek elimi uzattım, titreyerek anahtarı aldım. Yahu bunlar ne rahat insanlard, bir insan cesedi için sanki şu çöpleri uygun bir yerden denize döküver der gibi konuşuyorlardı. Patron:

— Evet???

— Hiç efendim hiç, dedim...

Yürüdüm... Hüseyin ardımdan seslendi:

— Ben cesedin ayağına büyük bir taş bağladım, hiç endişen olmasın, fırlatıver de gel...

Oh, topaç fırlatıyoruz sanki...

Direksiyonun başına geçmezden önce, bagajı açtım, şöyle bir elimle yokladım, uy aman Allah... Kapatıverdim... Çalıştırdım arabayı, çıktım yola... Ardıma baktım, beni izleyen araba falan yok... İyi ama ben bu cesedi nereden denize yuvarlayayım? Şimdiye değin hiç böyle bir iş yapmamışım ki...

Boğaz boyunca gittim... Yoo yoo hayır, ben bu işi yapamıyacağım, bir cinayete ortak olamayacağım. En iyisi gidip bir karakola haber vermek. Olanları bir bir anlatmak. Karakolun birinin önüne yaklaştım, ama nerde bende o cesaret? Şimdi karakolda durumu anlatırsam, bi kurşun da ben yerim patronun adamlarından... Ama ya cesedi atarken yakalanırsam? O zaman daha berbat... Karakola ikinci kez yaklaştım... Yok hayır, yapamayacağım... Gazladım. Yine boğaza geldim... Uygun bir yer arıyorum... Ama aklım fikrim çocuklarımda. Ben hapisteyim, onlar perişan... Hay ulan be, nerden girdik şu işin içine?. Yoo yoo, her namuslu insan gibi yapmalıyım ben. Arabayı çekmeliyim karakolun önüne, «Durum böyle böyle komiser bey»...

Saata baktım, tam üç buçuk saattir cesetle birlikte boğazda tur atıyoruz... Hele hele bir yerdeki trafik kontrolünden sonra, o korkuyla iyiden iyiye karar verdim, arabayı üçtür geldiğim karakolun önüne çektim. Yüreğim nasıl atıyor, merdivenleri güçlükle çıkıyorum... Girdim komiserin odasına,

— Komiser bey, durum böyle böyle, dedim.

— Ceset şimdi arabanın bagajında mı?

— Evet efendim...

Komiser, iki polis, arabanın yanına gittiler, geri geldiler. Komiser:

— Demek o arabadaki adamı patron öldürdü öyle mi? dedi.

— Öyle efendim...

— Vayyy...

— Ne vay efendim?

— Sen kiminle dalga geçiyorsun ulan?

— Anlamadım efendim...

— Anlatırım ben sana...

Tamam, aklıma gelen başıma gelir. Galiba suç benim üzerime yıkılacaktı.

— Komiser bey, vallahi billahi bizim patron öldürdü, dedim.

— Kes ulan, dedi. Senin patronun karıncayı bile incitmeyen bir adamdır, bugüne bugün memleketin en tanınmış iş adamlarındandır...

Telefonu çevirdi:

— Nasılsınız Recai bey? dedi... Efendim hürmetler ederim... Şimdi efendim, sizin araba olduğunu söyleyen bir insan var burada, içinde de bir ceset... Evet efendim... Hayır efendim... Baktık efendim... Evet efendim... Güle güle efendim..

Komiser:

— Utanmıyor musun ulan? dedi.

— Ben mi efendim?

— Sen ya... Tutup memleketin ünlü bir iş adamına iftira atıyorsun... Nasıl çaldın arabayı?

— Ne arabası?

— Ulan çalmışsın sen o arabayı?

— Ben mi, hayır efendim, onlar ceseti içine koydular, götür denize at dediler...

Komiser işaret etti, bir bekçiyle bir polis çuvalı içeri getirdiler. Açtılar, çuvalın içinden kocaman bir balkabağı, kocaman bir taş, on kiloya da yakın pamuk çıktı. Şaşmışım ki nasıl şaşma...

— Hani ulan ceset?

— Nah bu çuvalı aşağı sürütüp.. Donmuş kalmışım... Komiser, polise emir verdi:

— İfadesini al, manyak mı, sarhoş mu neyin nesi bir öğrenelim, ondan sonra götür gitsin mahkemeye...

Gittik mahkemeye... Nekadar tıbbi müşahede için yattım, bilmiyorum, akıllı dediler... Araba çalmaktan şu kadar, polisi boş yere meşgul etmekten bu kadar, iftiradan da şu kadar... Girdik hapse kuzu kuzu... Ben, ne olduğunu, niye hapis yattığımı içeri girinceye dek öğrenemedim. Ama içerde bir Akıllı Hüsnü âbi derler biri vardı, o benim kafama tak tak vurarak:

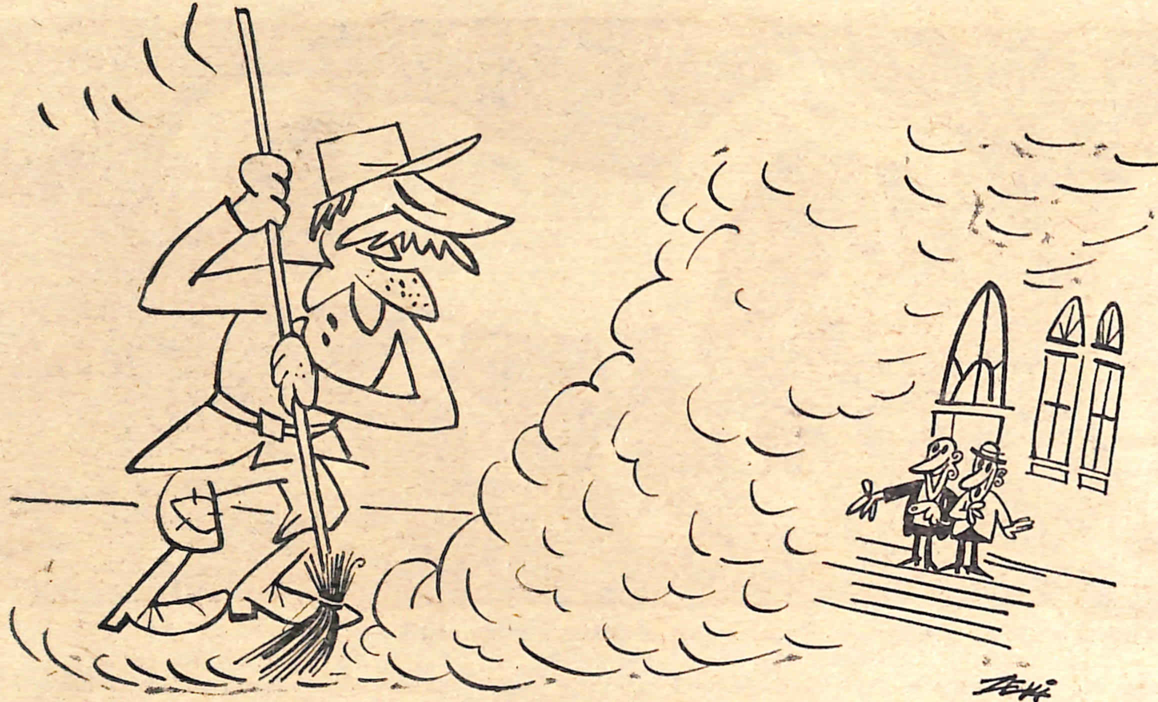
— A oğlum, a benim saf oğlum, dedi. Her yere girmek için insanı bir sınava tâbi tutarlar. Seni de patronun sınava tâbi tutmuş. Şayet o balkabağını denize tutup atsaydın, patron seni işe alacaktı.. Görüyorsun değil mi, adamların sınav usullerine bak, bir de yaptıkları işe bak... Kimbilir yaptıkları işler ki, girişin sınavı böyle... Haydi bakalım, yat da kuzu kuzu düzene aklın ersin biraz...

Meğer o adam öldürmeler falan hepsi yalanmış... Adamlar bir güzel senaryo hazırlamışlar benim için... Daha doğrusu kendilerine gerçekten yararlı bir adam bulmak için...

Muzaffer İZGÜ

— Çayları tozlu çıkıyor —

— Çaycı geliyor... Bir çayımızı iç öyle git!...

TAŞLAMALAR

GÖRDÜM

Ben ilk önce MC nin kuruluşunu gördüm,
Sonra seçimden önce, şahlanışını gördüm.
Fakat seçimden sonra dini istismar eden,
Sözde müslümanların, çırpınışını gördüm.

●

HAYAL OLDU

Son günlerde şu sağcı basına bir hal oldu,
Cepheci liderlerin, yüzleri al al oldu.
Hayali mobilyalar, hayali temel derken
Seçimden sonra Millî Cephe de hayal oldu.

GİTTİ

Kimisi çok sevindi, kimi üzüldü gitti
Kimi melek yüzlüydü, fakat süzüldü gitti.
Son iki yıl içinde siyaset alanında,
Cüzdan icat olunca, vicdan bozuldu gitti.

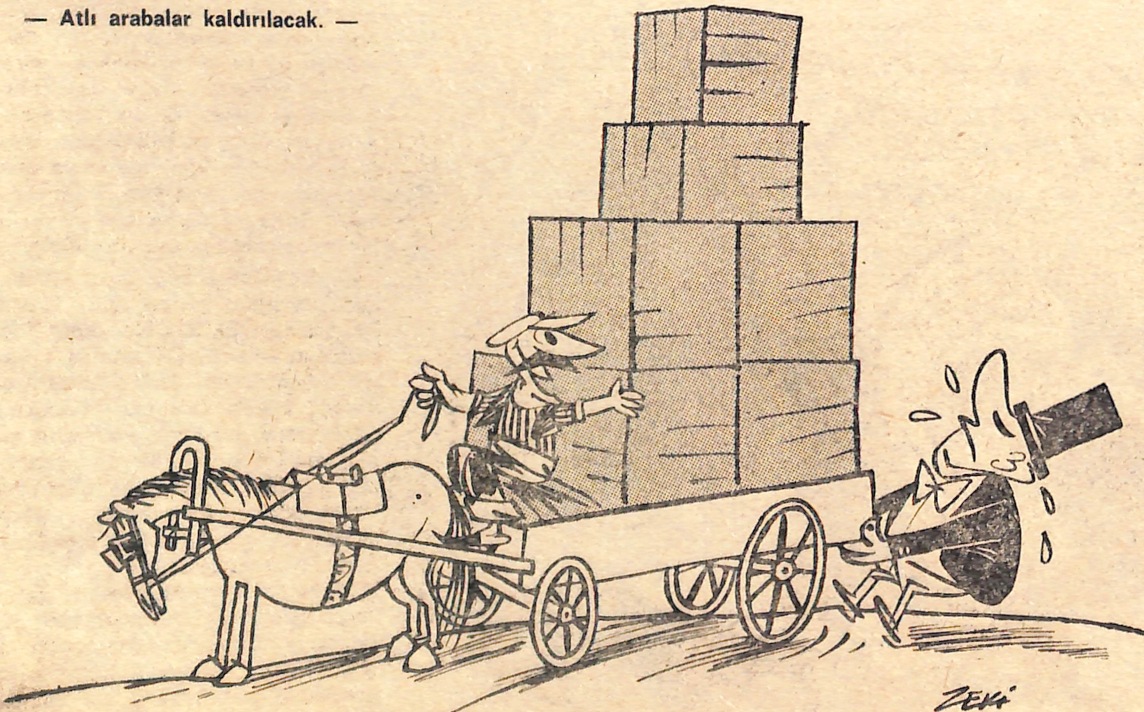
●

UTANÇNAME

İktidar gitti diye sağ basın kan ağlıyor,
Sütün sütün yazılar, adeta dövünüyor.
Ve bir zamanlar ödünç mebus veren zihniyet,
Bugün (Utanç verici) sözcükten dem vuruyor.

Fuat ERTEKİN

— Atlı arabalar kaldırılacak. —

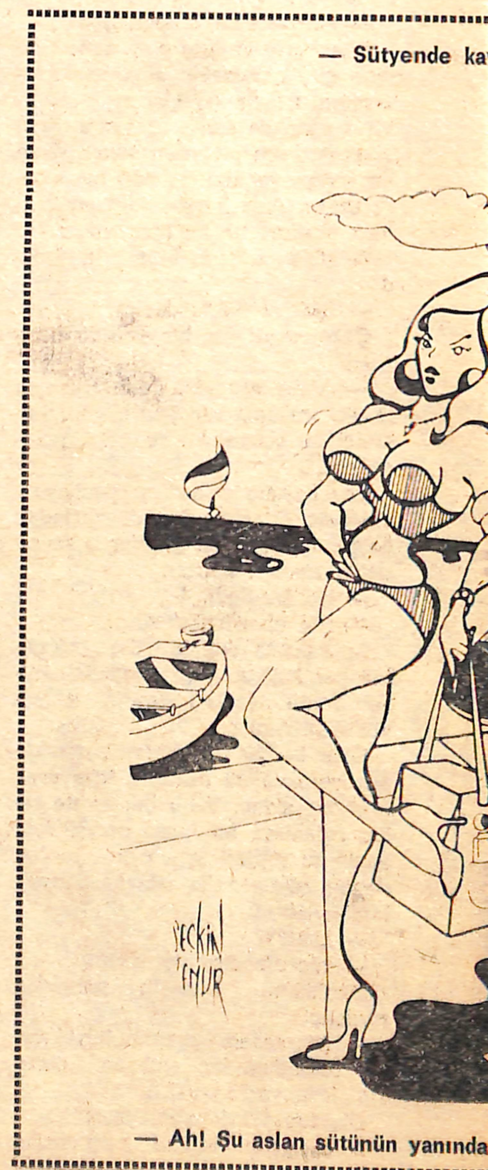

— Yeter! Fazla kaldırma fıtık olursun!...

— Hani? Kimsecikl
— Sen soyun, gel

— Sütyende ka

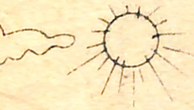

— Ah! Şu aslan sütünün yanında

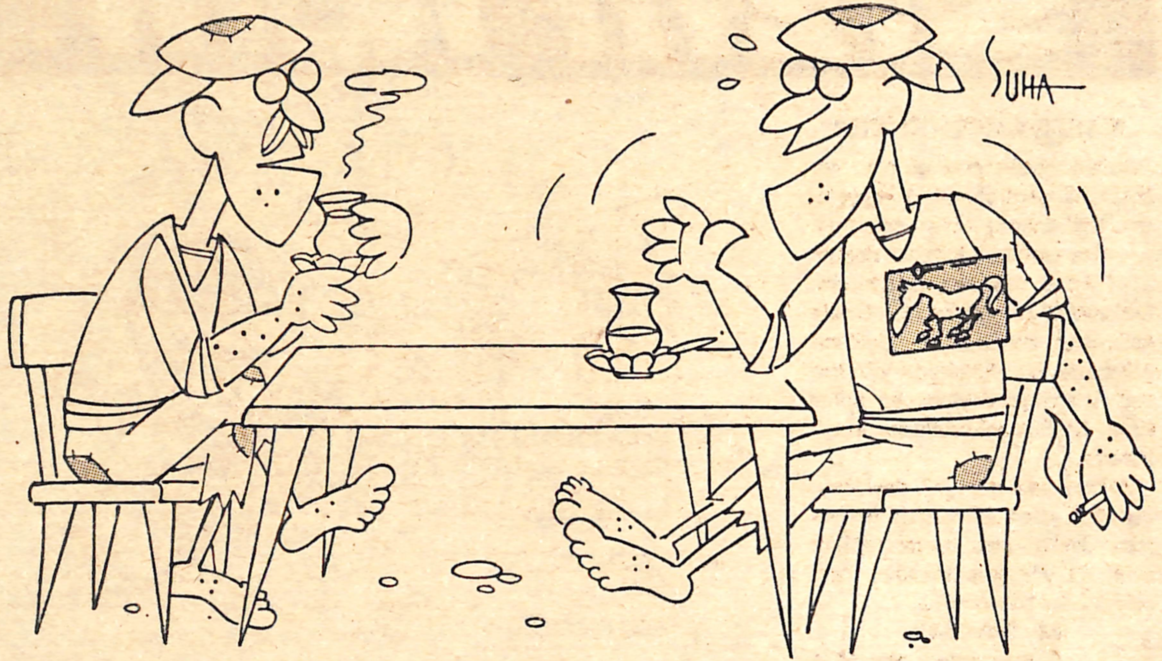
...yatım!...

...iştirildi. —

...şöyle kavun olsaydı!...

— Ben siyasete değil, at yarışlarına meraklıyım!...

TRAJİK OLAN

Yüksek sosyeteden iki byan yolda karşılaştılar. Hâl hatır sorup, karşılıklı övgülerden sonra biri:

— Sorma şekerim, bu günlerde çok üzgünüm... İki hafta önce bir trafik kazasında kocamı kaybettim...

Öbürünün gözleri birden doldu. Ağlamaklı bir sesle:

— Evet tatlım biliyorum. Benim üzüntüm de gerçekten büyük...

Şimdi... Şimdi yeni bir sevgiliyi ben nereden bulacağım?

TERS ETKİ

Delikanlı arkadaşına anlatıyordu:

— Bir yıl dostum, tam bir yıl usanıp bıkmadan, her gece ona yazdım.

Her gece sayfalar dolusu anlattım sevgimi...

— Sana bir iki satır da o gönderseydi bari.

— Gönderdi, evet gönderdi... Düğün çağrısını.

— Yapma yahu kiminle evlendi?.

— Benim mektupları götüren postacıyla.

NABZA GÖRE ŞERBET

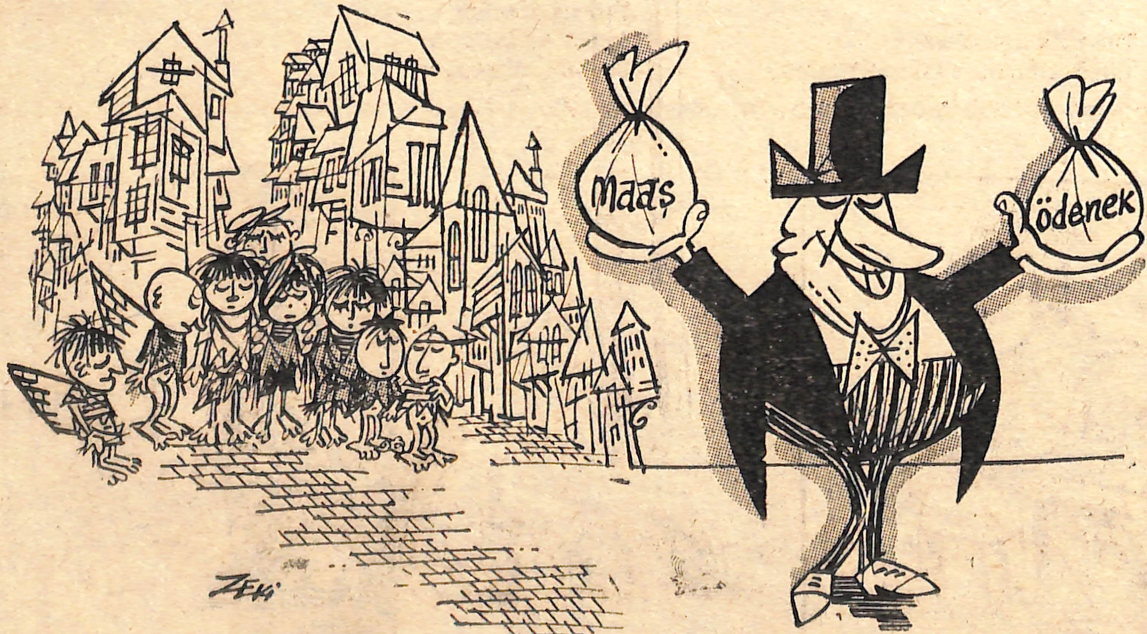
Adam karısından yana çok dertliydi. Bir akşam arkadaşıyla meyhaneye gitti. Adam içtikçe anlattı, anlattıkça da içti. Derken arkadaşı:

— Yahu senin karın hep böyle kötümser midir?

— Yooo Her zaman değil. Bana karşı kötümserdir... Fakat yakışıklı bir erkek bulunca dünyanın en iyimser kadınıdır benim karım. Yaa!...

A T O

— Kimsesiz çocuklar sorunu ele alınacak. —

Hangi ele?..

Sizin İçin...

NASIL GEÇİNECEK?

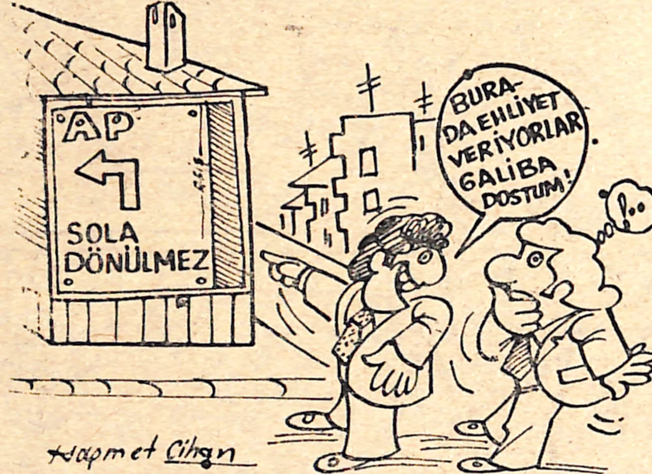
Adam hırsla eve girmiş ve başlamış gardrobundaki eşyalarını toplamaya. Karısı şaşırmış.

— Ne oluyoruz kuzum? demiş.

— Artık senden ayrılıyorum. Endonezya'ya gidiyorum. Orada kadınlar, kendileriyle sevişen erkeklere bir defasında yüz lira veriyorlarmış; deyince bu sefer kadın başlamış bavullarını hazırlamaya.

Adam, sen nereye? deyince, Kadın, «Ben de seninle geliyorum, demiş, pek merak ettim, ayda iki yüz lira ile nasıl geçineceksin bakalım?!...

M. SOYOĞLU
Bilir sokak No. 22/1
K. Dere / ANKARA

Haşmet CİHAN

SEÇME SAÇMALAR

— Dilim dilim ye beni
Portakal

— Hadi beni soysana
Muz

— Ayın bir günü zengin 29 günü fakir olan...
Memur

— Çalmayayım da gör
Çalar saat

— Seni öyle bi asacamki
İp

— Dök dök elinden esirgeme
Çöp bidonu

— Irzıma geçtin hain
Kilit

— Seni bir yakayımda gör
Ateş

Ümit KAYAÇELEBİ
P. K. 9 — VAN

MANZUM HİKÂYE

Pehlivan Hüseyin, Dobrucalı...
Yaman'mı yaman!
Kaç pehlivan karşısında,
Pes! dedi. Aman aman!.

Gözleri ateş, daldımıydı bir yere
Ayağa kalkmayanı,
Selam vermiyeni bir göre.
Çıt çıkmazdı karşıdan
Rezil ederdi sille tokat döve döve...

Bir gün yine,
Hışımla girdi meyhaneye!!!
Karşıda oturan
Boynu kıravatlıdan başka,
Ayağa kalkan herkes
Yürüdü ağırdan
Doymuş gibi el ağız yıkamak için
Çeşmeye...

Karşıda boynu kıravatlı
Zayıf mı zayıf!
Yüzü çiçek bozuğu
Habire karıştırıyor,
Önündeki bulamaç gibi azığı.

Dobruca'lı içinden
Çiroz gibi bu adam yüzünden
İstemedi, iştahını bölsün
O hışımla ilkin,
Tavuk suyu çorbayı kaşıkladı.
Her kes dedi'ki:
«Bu iş yemekten sonraya kaldı»

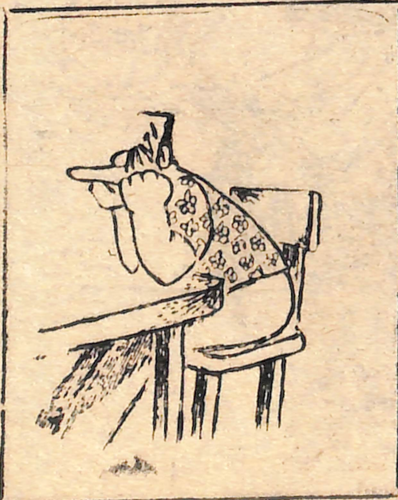
Dobruca'lı;
«Heeeeyt bre! hani bunun limonu?»
O niyetle seni bir sıkarsam,
Çıkarırım senin suyunu.»
Diye bir nara saldı.
Aşçı olduğu yerde şaşırdı kaldı.
Durmaya gelmezdi
Bir saniyede limonları masaya dizdi.

Dobruca'lı o küt elleriyle
Limonu çorbaya sıkacaktı.
Ama neeeerde...
Bir damla bile inmedi,
Dobruca'lı buram buram terledi.
Hemen sağı solu gözledi.

Kıravatlı adam
Ayağa kalktı o an
Limonu eline aldı
Dobruca'lı bakakaldı.
O sıska elleriyle
Öyle sıktı, öyle sıktı'ki
Andırıyordu pres'i
Çorbanın üzeri bir limon seli

Sıktıkça sıkıyor.
Limonun suyu,
Çorba tasından taşıyor.
Dobrucalıda, ses yok
Melûl melûl bakıyor...
Adam bir elindekine
Birde ona baktı.
Oradan çıkarken
Posayı yan tarafa fırlattı.
Dobruca'lı gürledi:
«Bre kimdir bu yiğit?!
Tanırmısın aşçı»
Aşçının gözleri yumru yumru
Yanıtladı:
Onu kim tanımaz'ki külhanım!
Bu sadece senin değil
Bir sıkım da
Halkın suyunu çıkarıp
Posasını fırlatır
Adı, tahsildar.

M. N. UĞURCA
Söke / BAĞARASI

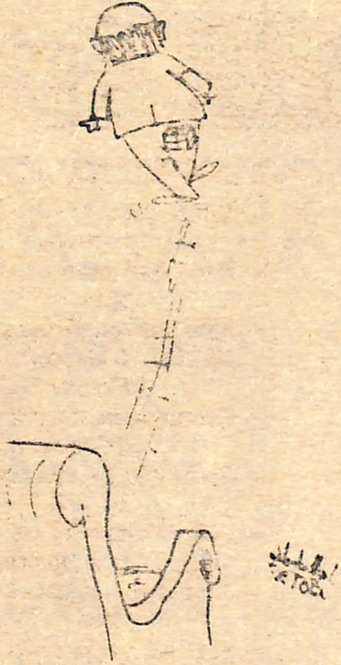

Mehmet ALTUĞ

Abdullah ERTOĞLU

DİPLOMA

Beni bırakıp gideli
Yemek yaptpım
Çamaşır yıkadım
Ve de bulaşıkları
Bir çocukla kalakaldım
Velhasıl kılıbıklıktan
Pekiyi derece ile
Senden diplomamı aldım.

Bedri APPAK
P. K. 90 Ödemiş — İZMİR

* * *

POLİTİKACININ BİRİ

Politikacının biri,
Gözlerini açarak iri iri:
Politikacılığı bırakamam, dedi
Ve devam etti;
Politika! Politika!
Sayende
Peşimi bırakmıyor Lolita..
Seni bırakırsam;
Olurum bir hiç,
Rüyamda bile göremem piliç!.

Veysel KARASOY
PTT Memuru — MANİSA

Seçkin TEMUR

PALAVRACI BOKSÖRLER

İki boksör karşılıklı konuşuyorlardı:

— Sorma azizim, dedi bir tanesi. Son günlerde öyle bir formundayımki. Sol yumruğum müthiş yiyen hastanelik oluyor. Sağ yumruğumu kullanmaktan korkuyorum, çünkü vurduğumun hiç ötesi berisi yok, dostdoğru tahtalı köye.

— Benimkiler o kadar değil dedi öbürü. Yalnız şunu anlatayım. Son maçımda rakibime bir yumruk attım, zavallı tekrar ringe dönebilmek için kapıdan bilet almak zorunda kaldı.

İlhan İŞÖREN

Haşmet CİHAN

AYNA

«Bülbül bağ, insan sevgi, bataklıklar çamur ister.»

Ne ışıldarsın AYNA?
Kör olacak gözlerin birgün
Beni bir yar,
Seni kırılmak
Ve bir su damlası
— Virane edecek AYNA —

Ertürk DEMİRCİ
Ahmetbey Köyü İlkokulu Öğretmeni
Terme / SAMSUN

Yazısız NİSA

KÂHYANIN OĞLU

Çok severmiş çiftlik sahibi kâhyasını
— Yahu! demiş bir gün, şu senin oğlanı getir,
Bir işe koyalım everelim
Adam olur da dua eder bize.
— Yok Bey! demiş kâhya, oğlan bildiğin gibi değil
Sersem sepeleğin biridir vallağ!
— Nene gerek be! adam edecem onu
— Adam olmaz Bey, üsteleme pek
Babasıyım bilirim, oğlan eşşoğlueşşek!.
Dinletemez Kâhya, Bey diretir
Getirtir karşısına diker çocuğu.
Elinden ne gelir öğrenecek...
— Arslan oğlum ekimden, dikimden anlarmısın?
— A ah!.
— Oğlum yük falan taşırsın diğmi?
— Anam ağar galdırma didi!.
— Pek bi iştahalı mantı yirmişim, anam diyo!.
— Lan oğlum okuyup yazman?!..
— Yoh!..
— Ulan it kağada iki çizik de ataman mı?
— Hee atarım!.
Bey derin bir soluk alır, sevinir
— Koş Kâhya koş! der, buldum
Tez götür şu salak oğlunu
Bir oda, bir masa, bir de kalem ver
Çiftliğime Müdür yaptım onu!...

Cengiz ÖZKANTÜRK

Bir Çizerin Kaleminden Nasreddin Hoca

NASREDDİN HOCA VE KARAKAÇAN

KOMŞUSU «Hocam» demiş «Karakaçan'ı bana bir kaç saatliğine verir misin?.. Değirmene buğday götüreceğim de!...»

Hoca «vermesine verirdim ama, karakaçan burada yok!» demiş.

Demiş ama, tam bu sırada karakaçan'ın gür sesi etrafa yayılmış.

Komşusu «Aman Hocam, etme eyleme, böyle söyleme, karakaçan burada işte!»

Hoca bozulmuş.. «Bre Ademoğlu» demiş «Sen benim sözüme mi, yoksa eşeğin sözüne mi inanacaksın?»

Bana, Hoca'nın bu fıkrası, başka bir fıkrayı anımsattı.

Adam, kapıya gelen arkadaşına, oğlunu göndermiş.. «Babam evde yok, çarşıya gitti» dersin demiş.

Çocuk çıkmış kapıya «Babam evde yokmuş, çarşıya gitmiş..» deyince..

Adam, «Sen nereden biliyorsun çarşıya gittiğini?» diye sormuş..

Çocuk, «Ben gitmediğini de biliyorum ama, söylemem amca» demiş..

∴

Herhalde Hoca'nın komşusu eşeğin sözüne inanmamıştır!... Hoca, «Karakaçan burada yok!» dediyse yoktur. Eşek istediği kadar anırsın neyi değiştirir?.

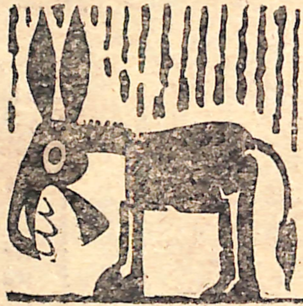
Çünkü Hoca, Karakaçan'ı komşusuna vermek istemiyor.

Bir de şu var.. Bakalım komşusu doğru mu söylüyor? Gerçekten değirmene un mu götürecek?..

Yoksa, karakaçan'a «seni seviyorum» mu diyecek?..

Bir bildiği var elbet Hoca'nın!.. Karakaçan, «buradayım» diye anırsada.. Hoca'nın sözü geçer akçe olacak!..

∴

Herhalde Hoca'nın yaşadığı devirde de hayvan yemi sıkıntısı çekiliyormuş.. Karakaçan dayanmış dayanmış tam açlığa alışacağı bir sırada ölüvermiş. İnsanlar doğa'nın en güçlü yaratığı!.. Öyle açlığa tam alışırken ölüvermiyorlar. Alıştıkça alışıyorlar, süründükçe sürünüyorlar. Eğer böyle olmasa idi atasözleri ne değer taşırdı?..

Örneğin, «BETERİN BETERİ VARDIR» sözü her devirde böylesine geçerli olur muydu?..

TABLOLAR

Demirel, «Ecevit, karanlık tablolar çiziyor!» demiş...

Ecevit'in çizdiği bu karanlık tablolar M.C. nin icraatı olsa gerek.

Bu tablolardan biri de bizzat Demirel'in kendisi değil midir?.

Hazret, karanlıkta iktidara göz kırpıp duruyor da!...

∴

Transferde gene milyonlar dönüp duruyor. Kendi kalesine gol atanlar, rakip kaleye gol atamayanlar milyonları alıp götürüyor. İşte bir haber size...

(Mustafa'yı satmak istemeyen Boluspor, Necdet için iki buçuk milyon isteyecek) Mustafa mostralık galiba... Mustafa'ya bakan, satışa çıkar, çıkarılan futbolcuları alıp gidecek... Başka türlü satılmaz mı bu futbolcular?..

REKOR

Çıkarmış
Poposunu
Kıvırtarak gidiyor.
Peşine..
Takılan erkekleri
Sayarak gidiyor.
«Nereye» derseniz..
Yeni bir..
Rekora doğru!...

Sabah oldu,
Bak, neler oldu..
Uyan Şakir adam...
Uyan!.
Bak, herşeye
Zam oldu...
Biraz daha fazla
Ağlayacak anan!.

ŞÜKÜR

HOCA, gazete almak için evden çıkıyordu. Karısı arkasından seslendi:

— İki gazete al!

Hoca ceplerini karıştırdı, parası azdı. Bir gazete aldı.

Almasıyla kendini yerde buldu. Birkaç kişi sopalarla onu amansız bir şekilde dövüp kaçtılar.

Çevreden koşuşanlar, bayılan Hoca'yı hastaneye ulaştırdı.

Olayı duyup gelen karısı, kocasını sargılar içinde görünce dövünüp ağlamağa başladı. Hoca ise boyuna:

— Çok şükür, çok şükür! diye hamdediyordu.

Karısı şaştı:

— Ayol, dedi, kendini görmüyor musun? Şükredecek halin mi var?

— Seni dinlemediğime şükrediyorum. Ya sözünü dinleyip iki gazete alsaydım halim nice olurdu!

ÜSLER, TESİSLER

BİR gazeteci Nasrettin Hoca'ya sordu:

— Hocam, Amerikan üs ve tesisleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Hoca:

— Bu, Anadolu'nun kaderidir oğlum, dedi. Benim zamanımda da Timur'un filleri vardı.

İKTİDAR HIRSI

A.P. Genel Başkanı Demirel (24 Mayıs 1977) bir konuşmasında bakın neler demiş...

«Kalkınma ciddi bir iştir. Fabrika ve baraj da ciddi bir iştir. Bunlar hayal âleminde kartondan yapılamaz... MSP' nin yapacağı iş değildir. Milliyetçiyim diyemiyen MSP' nin karışık ve şekilsiz zihniyeti ancak ülkeye zaman kaybettirir.»

Okudunuz değil mi?.. Şimdi Demirel, bu şekilde eleştirdiği MSP ile hükümet kurmağa hazır olduğunu söyleyip, bu partinin başkanı Erbakan'ın, çevresinde dört dönüyor!...

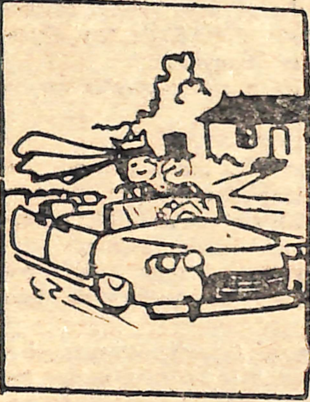
Ülkeye zaman kaybettirmek için Erbakan'la iş birliği yapıyor şimdi Demirel!...

İktidar olma hırsı neler yaptırıyor şu Süleyman'a!...

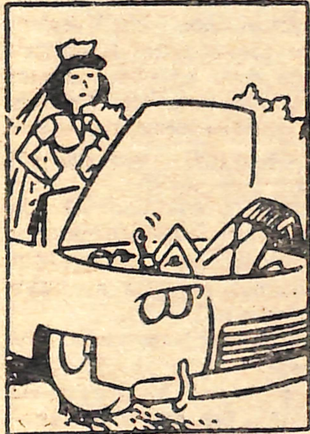
«Analar neler doğuruyor» diye sarılıyor Erbakan'ın boynuna «kurban olsun Süleyman» diyor «senin anahtarına.»

Yazısız Hikaye!

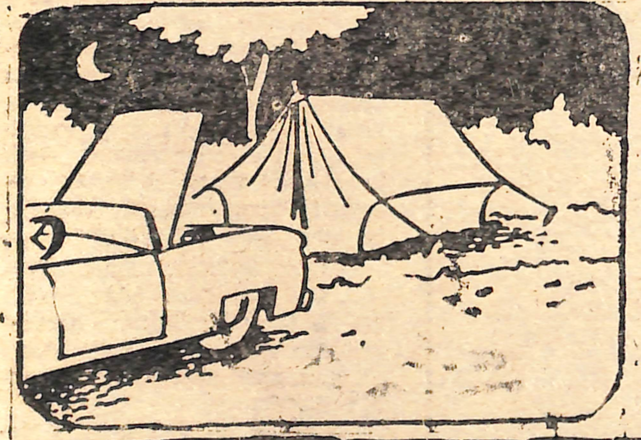

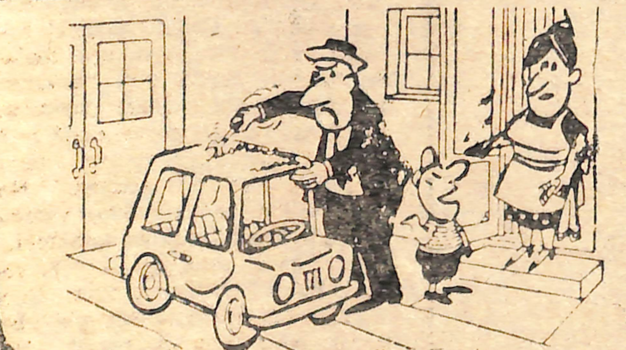

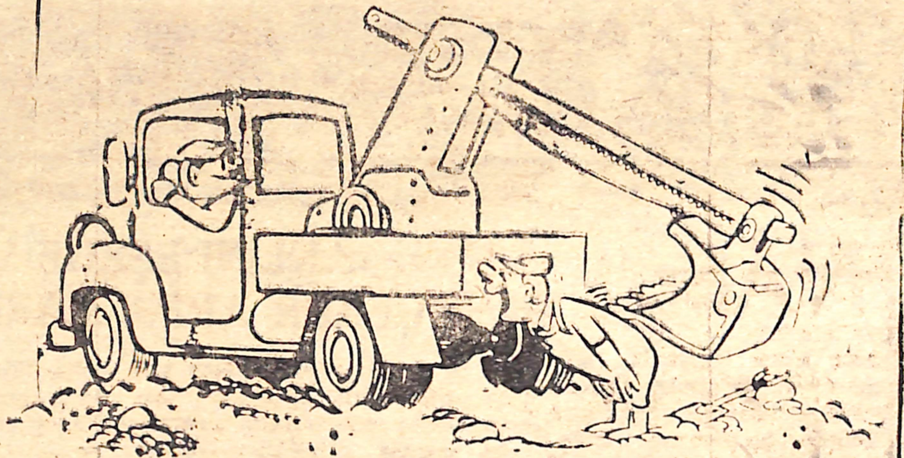

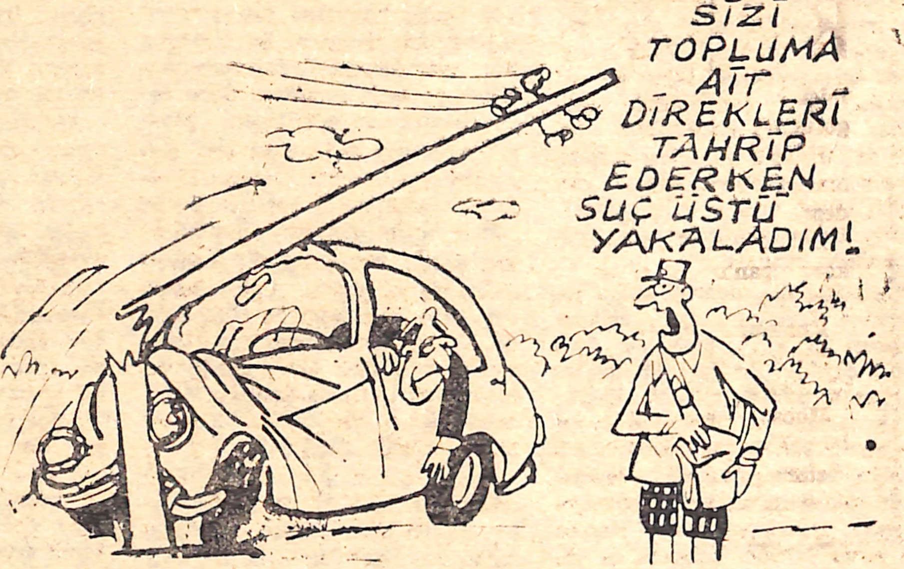

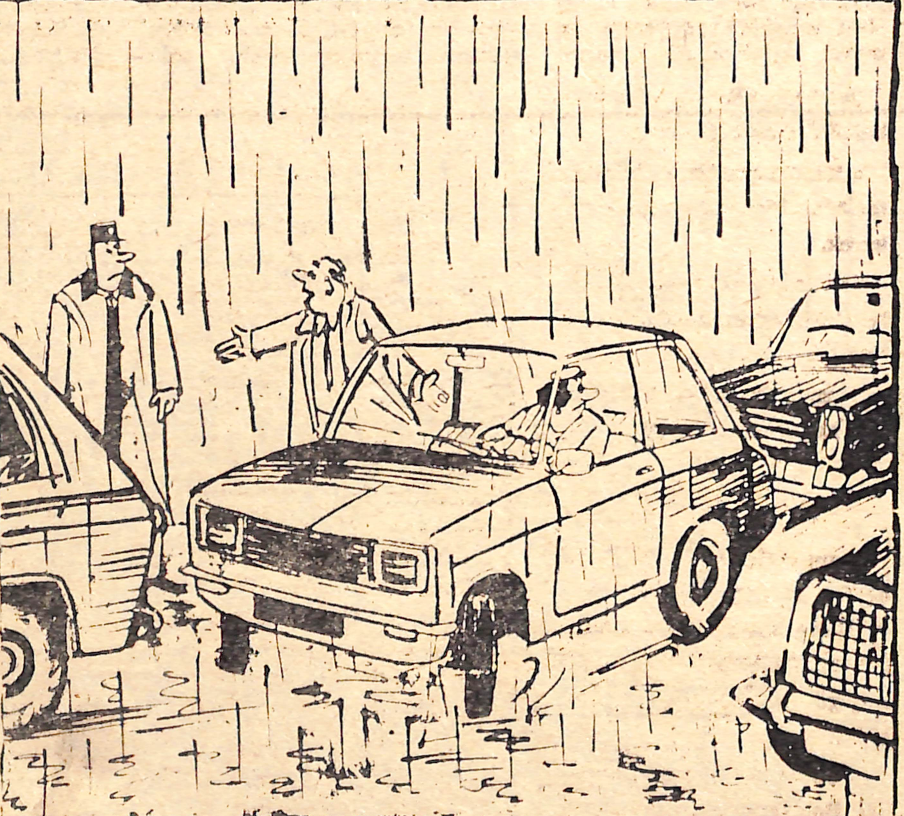
—ARABAMI BABAMA VERDİM!

OH! KEPÇENE SAĞLIK ARKADAŞ!

ARABALAR ve İNSANLAR

—HAYDİ GİDİN BURADAN... SİZİ GÖRÜNCE SAŞIRIYOR, SIRAYA GİREMİYOR!..

«AKLINI EŞEĞE VERME ÇEKER ARPA TARLASINA»

Bayram ALTIN
— Özel Bankada memur
(Balıkesir) —

Sayın Ato Bey

Yazınızı aldım. Fazlasıyla hoşnut oldum. İki, üç günden beri de hakkındaki kanılarımı sorduğunuz söz üstünde düşünüyorum. Dairede bir iki kez yazmaya kalktım, olmadı. Ben de yırtıp attım. Bu söz kafamı öylesine sardı ki, dün gece rüyamda onunla uğraştım. Gecele yin ter içinde uyandım. Bu sözün ne demek istediğini anlamıştım. Ama kalkıp yazamadım. Çünkü on, onbeş gündür bizim ev oldukça kalabalık. Kaynanam, Kayınpederim, Kayınpederimin babası —evde yalnız bırakamadıklarından alıp gelmişler— iki baldızım, Yıllık izne çıkan kayınbiraderim, karısı ve iki çocuğu, tekmili birden bizde kalıyorlar. Bir hafta önce bizim hanım doğum yaptı da, bize yardımcı olmaya gelmişler. Allah razı olsun, kırkını çıkarıp öyle gidecekvermiş. Benim akrabalar pek iyilik severdirler canım!

Evet, işte bu nedenle kalkıp yazamadım. Daha doğrusu kalktım da adım atamadım. Bizim ev öyle büyük değildir. Bir karı, bir de koca, hangar gibi ev tutacak değiliz ya. Kendimize ve bütçemize uygun bir evimiz var. Böyle olacağını bilseydim, tutarmıydım hiç. Neyse, bizim evin iki odası ile bir salonunda adım atacak yer yok. Herkes bir yerde yatıyor. Kalanına da yere yatak filan serip idare ediyoruz. Ben koltukta yatıyorum. İki baldızımla, kayınbiraderin çocukları da yerde yatıyorlar. Gece kalkıp yürümek başlı başına bir sorun. Geçen gece tuvalete gidecektim, baldızın büyüğünün koluna basıvermişim, bir çığlık, milletin ödü patladı. O günden beri geceleri sulu şeyler yemiyorrum. Bir de pek seyrek boş kalan tuvaleti, boş bulunca, girip neyim var neyim yok çıkarıyorum ki gece tuvalete çıkmak bir sorun olmasın. İşte bu nedenle gece kalkıp yazamadım.

Konudan biraz uzaklaştım ama sen benim kusuruma bakma. Gırtlağıma dek doluyum. Şu mektubu bile sana kahvede yazıyorum. Anlattım ya evde olanaksız. Gece öyle. Gündüz ise gürültüden geçilmiyor. Birşey değil, daha ayı dolmadan yavrucuğum, kafayı üşütecek. Fakat suçlu benim. Bütün bunlar benim yumuşak başlılığımdan doğdu. Bakın, burada hepsini anlatmak istiyorum. Çok bunaldım, ama çok. Hem bu sözünüzün de bir açıklaması olacaktır kanısındayım. Çünkü Aklını Eşeğe verenin arpa tarlasına nasıl gittiğini anlatmak, o atasözünü açıklamaktan daha iyidir değil mi?

Benim hanım Aydın'lıdır. Eski arkadaşlarımdan birinin baldızı olur. Birgün bizim Hasan —arkadaşımın adı Hasan'dır— bana dedi ki: «Ulan Bayram, gel bacanak olalım.» Ben de «iyi, olalım.» dedim. Nereden bileceğim herifin ciddi söylediğini. Hem de Hasan'ın sözüne uyulur mu? Lisedeyken Eşek Hasan dediğimiz, Hasanın sözüne...

Bir gün bir telefon, Hasan beni akşam yemeğe çağırıyor. Karısının doğum günüymüş. Bir buket çiçek yaptırıp gittim... Ben bekliyorum ki başka konuklar da gelecek. Kimse gelmedi. Hasan, karısı Canan, baldızı Nuran bir de ben oturduk masaya. Yenildi, içildi, hadi dansedelim denildi. Hasan karısıyla, ben de Nuran'la dansediyoruz... Nereden bileceğim, beni Nurana, Nuranı da bana göstermek için bu oyunu kurduklarını...

Bir yandan dans ediyoruz, bir yandan da ben Nurana bakıyorum. Kafalar da iyi. Baktım, baktı bakıştık. İki ay sonra taktım, taktı, takıştık. Nişandan altı ay sonra da evlendik.

Dedim ya yumşak huyluyumdur. Kayınvalidem ne derse evet derdim. Kadın yaşlı. Annem sayılır. Ona da anneme davrandığım gibi davranmak gerekir değil mi? Ben de öyle yaptım. Yaptım da gerdeğe girmeden önce 57 bin lira borcun altına yattım. Kadın kız değil, prense evlendiriyormuş gibi ev düzdü. «Eh» dedim, «N'apalım, aldığımı kendi evime alıyorum.»

Nikâha beş, on gün birşey vardı. Nuran ile oturup konuştuk. Dedik ki, şu borcumuzu bitirelim, ondan sonra çocuk yaparız. Hem de olanaklarımız ne denli elverirse, o denli yaşar, gönlümüz eyler, evliliğin tadını çıkarırız. Olmadı kardeşim. Olmadı. Daha evliliğimizin ayı yeni dolmuştu ki, tırp dedi kayınvalide damladı. Biz, «ilk konuğumuz ve annemiz bizi ziyarete gelmiş» diye sevinirken sevincimiz yarıda kaldı. Böyle tam akşam yemeğine oturmuştuk...

— Eeee Nuran, birşeyler var mı bakalım?

— Ne gibi anne?

— A-aa! Ne gibisi var mı kızım? Evlenen kıza ne sorulur?

—...Nasılsın? denir... Mutlu musun? denir. Evlilik yaşamına uymakta çektiği sıkıntılar varsa, onlar sorulur... Ne bileyim yani, işte öyle şeyler.

— Ay vallahi deli olacağım. Evladım sen artık kadınsın kadın! Ne demektir Kadın? Bunu anlaman gerek evladım. Kadın, kadınlığını ortaya koymalı. Eğer bunu yapamıyorsa, ne hükmü kalır kadınlığın?

— Daha nasıl koyayım anneciğim? Bak evim tertemiz. Yemeklerimi de yedin ve bir şikâyetin yok. Kocamı da hoşnut tutabiliyorum. Daha geriye ne kaldı?

— Çocuk!.. Çocuk kaldı. O dediklerini kılıbık baban da yapıyor. Çocuk olmazsa kadın kadınlığını ortaya koymuş sayılmaz ay kızım. Şimdi anladın mı?

— Bizim çocuk yapmamıza daha var anne?

— Ne dedin sen? Ne dediiin? Daha var mi?... Ben torunumu sevemeden öleceğim demek!.. Vaaay vay. Torunumu bağrıma basamadan kara toprakları koynuma alacağım demek! Demek bunlar da başıma gelecekti. Kızım, kızım! Fıtnatın kızı kısırmış diye mahallede türkü düzerler valla... Aaah kadınlık ah! Siz ne bilirsiniz kadınlığı? Kadının hası gerdekte gebe kalır, hay kızım! Anladın mı?..

— Fakat Anneciğim dinle biraz..

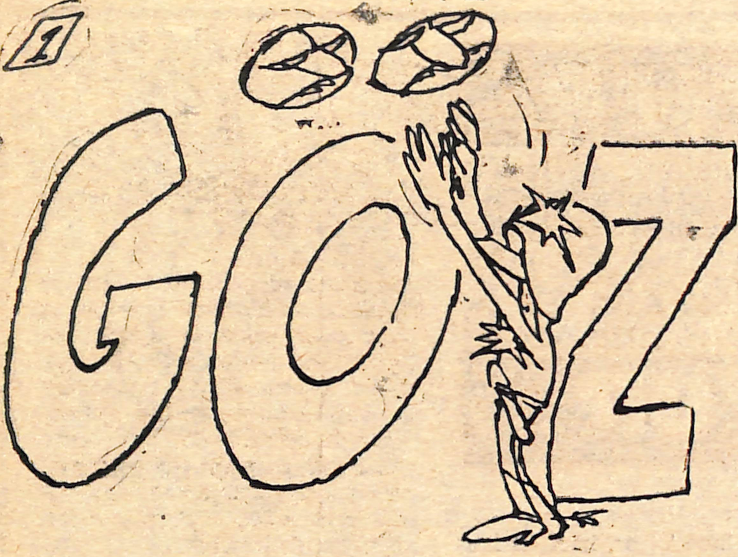
— Sus! Sus! Senin gibi evlat... Ben de Nuranın muradını göreceğim diye sevinir dururdum. Aaah ah, göze göze dileklerim, boşa gitti emeklerim...»

Kayınvalide ne dediysek dinlemedi. Gerçekte doğru dürüst konuşturmadı da. Çoğun kendisi konuştu ve sonunda ağlamaya başladı. Ardından çekildi gitti salonun bir köşesine oturdu. Bize küsmüş. Küstüysen çek git evine, değil mi? Nerdee? Oturduğu yerden tamı tamamına dört gün kalkmadı. Ne yedi, ne içti, ne de kalkıp yatağına yattı. Eşek inadı mübarekteki.

Bak bunları sana apaçık yazıyorum. Abarttığımı filan sanma. Çünkü onlardan kimse, adam gibi bir gazete veya dergi okumazlar. Hele hatun bölüğü hiçbirşey okumaz. Kadınlıklarını ortaya koymaktan okuma alışkanlığı edinememişler ki. İçlerinde en iyilsi benim hanımdır. O biraz okur da kültürü vardır. Her hafta, hiç kaçırmaksızın

Yazısız

Göz altına alınma»!

Fotoroman alır. Okuduktan sonra yandaki komşudan Resimli Roman ile değiş tokuş eder. Onu da okuduktan sonra arkadaki komşudan Cep Fotoromanı ile değişir. Daha sonra da Alberto ile Sisvia'nın evlenip evlenemiyeceği konusunda us yürütür. Hakyınpederim'i belki merak edersin. O parti ve memleket sorunlarına pek düşkündür. Bu konularda konuşunca her gün tüm gazeteleri büyük bir dikkatle izliyor arta kalan zamanında da bu konularla ilgili kitaplara dalıyor sanırsın. Fakat tek satır okumaz. Hepsi kulaktan dolmadır. Bu nedenle rahatca yazıyorum. Sen de hiç kaygulanmadan olduğu gibi al.

Dört gün içinde ne yaptıysak başaramadık. İçimden «Çekip gitse ya evine» diyorum. Fakat hiç de öyle bir isteği yok. Sonunda bizim hanım dayanamadı.

— Bayramcığım, annemi caydırmak olanaksız gibi geliyor bana.

— Neden o?

— Babamdan biliyorum. Bir keresinde, komşumuz Zarife Hanıma kocası tek taşlı bir yüzük armağan etmişti. Annem de bunu duymuş. Babama asıldı. «Ona kocası tek taşlı yüzük armağan etmiş, sen de bana çift taşlı yüzük alacaksın» diye. Babam da durumu gereği alamayınca, tam onaltı gün işte böyle oturdu. Sonunda babam Kuran üstüne yemin edip de alacağını söyleyince, kalktı.

— Aldı mı peki baban?

— Hem de borca girerek.

— Peki ama Nuran, sonra borcumuzu nasıl öderiz? 57000 lira bu. Az para mı? Devreye bir de çocuk girerse, n'aparız sonra?

— Öyle ise annem orada aç ve uykusuz ölsün, öyle mi?

— Fakat bak, babanda onaltı gün dayanmış.

— O onbeş yıl önce idi... Hem anem sözlerinde haklı gibi. Kadın kadınlığını ortaya koymalı değil mi?

— Fakat, durumumuz ortada... Nuran! Nuran sevgilim neden ağlıyorsun? Bak... Bak hayatım ağlanacak birşey yok.

— Sen annemin ölmesini istiyorsun.

— Yahu benim ağzımdan öyle bir söz çıktı mı? Ben niçin Annenin öldüğünü isteyeyim?

— Eğer istemiyorsan onunla barışırsın.

— Küs değilim ki! Ayrıca o ikimize birden küstü. Hem biliyorsun neler yaptık, ama nuh dedi peygamber demedi.

— Eğer çocuk yapmaya karar verirsek barışır.

— Yani babanın yüzük alması gibi... Bak N'apalım, çocuk yapacağız diyelim. Barışalım. Sonra bildiğimiz gibi işi sürdürür, sorduklarında da «N'apalım tutmuyor.» deriz.

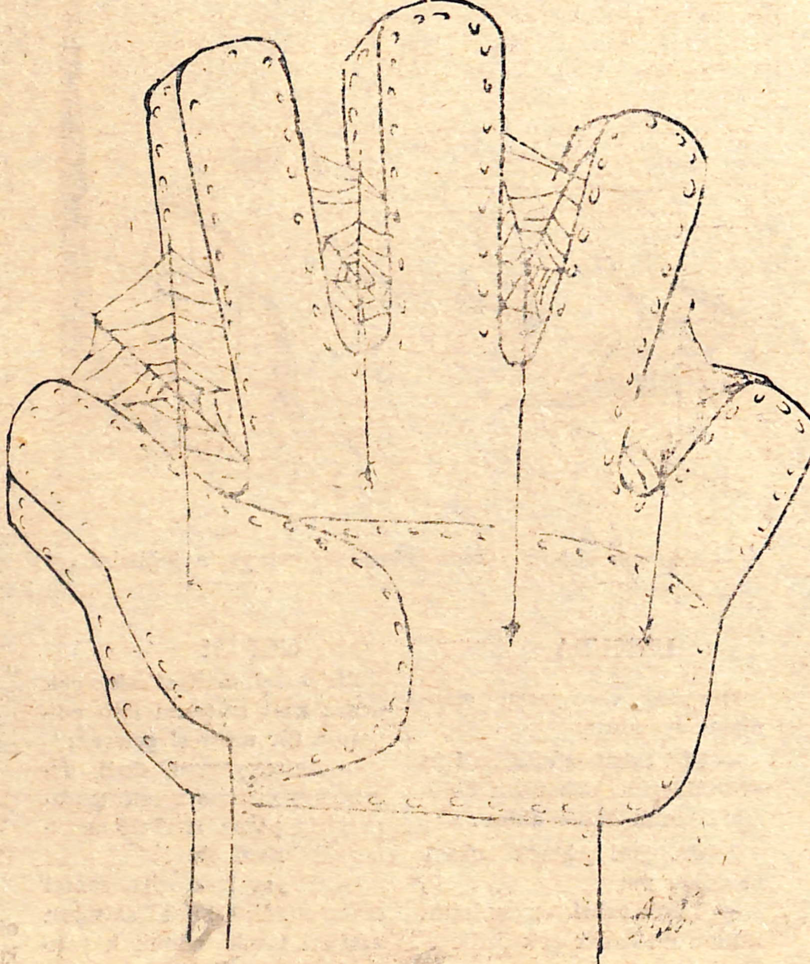
Kaynanam yutarmı kardeşim? Biz kendisine böyle söyleyince, bize ilk ağızda Kuran üstüne yemin ettirdi. Sonra da evdeki tüm doğum kontrol haplarını kendi eliyle yaktı. Yetmedi. Evine gidecek diye bekliyorduk bizde kalmaya karar verdi. Kızını her onbeş, yirmi günde bir kontrole götürdü. Ta ki «normal gebelik» raporu alana dek. Sonra evine gitti ama gelişi ile gidişi arasından tam beş ay geçti. O beş ayı bir Allah bilir, bir Nuran bir de ben.

Olur mu kardeşim? Bak anlatayım da bana sen söyle. Bu beş ay süresince her sabah erkenden kalkıp banyomuzu hazırladı. Banyodan çıkınca işe giderken soğuk aldığıma mı yanayım, başıma hiç böyle birşey gelmemiş, utanırım, ona mı yanayım? Söyle hangisine yanayım? Her sabah da banyo almak zorundayız ha! Bir iki kez banyo yapmak istemedik, «Tembeller siz nasıl gençsiniz...» gibi sözlerle canımıza okudu. Ondan sonra gerekli olsa da olmasa da, yalnız dırdırından kurtulalım diye her sabah banyo yapmaya başladık. Bir de köpürür. Kontrolden eli boş döndümü hırsından geçilmez evin içinde. O akşam televizyon filan izlemek olanaksız. Erkenden gidip yatmak zorundayız. Hani utanmasa... neyse... Anımsadıkça o günlerde neden ses çıkarmadığıma hala yanıyorum.

Eğer erkekliğimi bilip, kendi yolumda yürüseydim, dikleştiklerinde de masaya yumruğumu indirseydim, bunlar gelmezdi başıma. Azıcık aşım, ağrısız başım. Oh mis gibi yaşayacaktım. Oysa şimdi, evde huzurumun kaçtığını bırak, iki yakam bir araya gelmiyor. Lohusa için özel yemek. Çocuk için mamaydı, bilmem neydi, Kayın pederin babasının diyeti varmış onun için özel yiyecek, kayınpeder geceleri iki tek atmasa olmaz ona akşamlık, maaşım 10 gün yetmiyor vallahi. Bu değirmenin suyu nereden geliyor diyen yok. Yalnız elime her sabah bir liste veriliy... veya bankaya gönderiliyor. Şi... den borç tepemi aştı. Bunlar ... yardıma gelmişler değil mi? ...ayın biraderle karısı çocukları bırakıp gezmeye çıkarlar. Çocuklara dur diyen yok. Kendi evlerinde uygulanan tüm yasaklar benim evde çiğneniyor. İki baldızım desen yardımcı olmaya gelmişlerdi sözüm ona. Karşı apartmandaki delikanlılarla kibrit kutusu alışverişindeler. Bütün bunlar yetmiyordu, bir de sen çıktın soruyorsrun, Aklını verme eşeğe çeker arpa tarlasına diye. Ben de bu konuda ne düşüneyim be kardeşim. Benim yaşamım bu söz. İşte dün gece bunu buldum. Aklımı verdiğim eşek. Ya aklı veren? O da eşşoğ... neyse neyse kardeşim. Kusuruma bakma. Hadi hoşça kal.

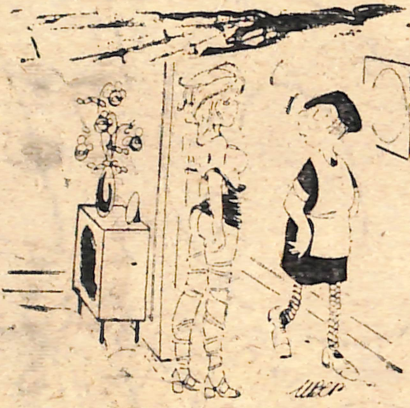
Esenlik ve Mutluluklar dilerim.
Bayram Altın

A T O

Demirel!...

Akbaba
Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ergin Ortaç
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11
Fiyatı : 250 kuruş,
Dağıtım :
Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

— Kocanızın bu sabah gerçekten çok acelesi varmış!

— Yavaş ol ahbap! Bizi de düşün!...

ZAMANE

Bir kadının oğlu onbeş yaşına gelmişti. Arkadaşına, dertleşme sırasında:

— Artık yeteri kadar büyüdü, dedi, kocam ve ben onun ukalalıklarına tahammül edemiyoruz. O ise, bize hiç tahammül edemiyor.

HAZIR

Antoine ailesinden uzakta tahsildeydi. İmtihan sonuçlarını öğrendiğinde, sınıfta kaldığını gördü. Annesine şu telgrafı çekti: (Sınıfımı geçemedim. Babamı buna hazırla).

İki saat sonra annesinden şu cevabı aldı:

(Baban hazır, sen hazırlan).

İSKOÇYALI

İskoçya'da, bir otomobil yıldırım gibi bir hızla benzin istasyonuna girdi. Arabanın içinde genç bir çift vardı. Erkek, heyecanlı bir sesle:

— Çabuk iki litre benzin koyunuz, dedi. Karımı doğum evine götürüyorum, bir iki dakika içinde doğurma ihtimali var.

Benzinci istenileni yaptı. Avucuna sıkıştırılan parayı aldı. Araba yıldırım hızıyla kayboldu yine. On dakika sonra aynı araba yeniden geldi. Müstakbel anne, yüzü sancıdan kırış kırış, başını camdan uzatarak:

— Bize paramızın üstü olan beş pensi vermeyi unuttunuz, dedi.

Yazısız

PİLOTLAR

Hava alanındaki barda pilotlar hem içiyor, hem de her biri kendi uçaklarının büyüklüğünden bahsediyorlardı. Biri:

— Benim uçağım o kadar büyüktür ki, futbol ekibiyle bin seyircisi de vardır içinde, dedi.

— Bu bir şeymiki, diye diğeri dudak büktü. Benimkinde beş futbol ekibiyle onbin seyircisi var...

— Çocuklar gibisiniz, diye üçüncü pilot güldü. Benim uçağımda, son uçuşumda anormal bir gürültü duymuştum, ikinci pilota ford arabamı alarak sağ kanata gitmesini söyledim. Bir saat sonra, arabayla geri dönen pilot bir şey olmadığı cevabını verdi. Bu kez, sol kanada bir müfettiş gönderdim yine Ford arabamla. Oda bir saat sonra geri döndüğünde bir şey olmadığı cevabını verince, Jaguar arabama atlıyarak ben uçağın içinde bir gezinti yaptım, zira kulağım hassastır, mutlaka anormal bir şey olmuştu:

Dediğim de çıktı, üç saatlik bir geziden sonra ne gördüm dersiniz? 737 kişilik bir Boing uçağı, aptal pilotu yüzünden bizim uçağın açık penceresinin içinden girerek tuvalete düşmemiş mi!...

— Sen yoluna bak... Onun yoluna gidecek yaşta değilsin!...

UYKUDA

Hizmetçi, gece yarısı efendisini uyandırır:

— Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Babanızın öldüğünü şimdi haber aldım.

Adam, içini çekerek arkasını döner ve:

— Yarın sabah uyandığım zaman ne kadar çok üzüleceğim! diye mırıldanır.

GEÇİM

Bir saatçi, maliyetinden çok ucuza saat sattığını ilân ediyordu. Bir müşteri gelerek:

— Anlamıyorum, dedi, demek her sattığınız satte zarara girip para kaybediyorsunuz. Bu nasıl olur?

— Oluyor işte, diye saatçi cevap verdi. Çünkü sattığım saatleri tamir ederek hayatımı kazanıyorum.

RAFADAN

Madam, rejim yapıyordu. O sabah hizmetçisini çağırarak iki rafadan yumurta pişirmesini söyledi:

— Unutma Marie, bir rafadan yumurta iki dakikada pişer, diye tembih etmeği de unutmadı. Sofraya oturduğunda, yumurtaları kırınca onların katı olduğunu gördü.

— Marie, diye bağırdı, ben sana ne söyledim, bu yumurtaları kaç dakika pişirdin?

— Dört dakika madam.

— Oysaki, iki dakika demiştim...

— Fakat madam, bir yumurtanın iki dakikada pişeceğini söylemiştiniz. İki yumurta dört dakikada pişmez mi?

BORÇ MU?

Kasabadaki yaşlı, gün görmüş akrabasının ziyaretine gitmişti. Evin içinin iyi boyalı, dayalı döşeli olduğu halde dıştan duvarlarının sıvaları dökük ve kirli olduğunu görünce akrabasına sordu:

— Evinin dış görüntüsü çok kötü, niye badana ettirmiyorsun?

— Param yok.

— Borç al, ne olur?

Adam hiddetle bağırdı:

— Borç mu alayım, yani evi beyazlatıp, yüzümü mü karartayım?

Yazısız

düşünmeyin

ZİRAAT BANKASI

her yerde
her zaman

SİZLERLE

Ak — 171

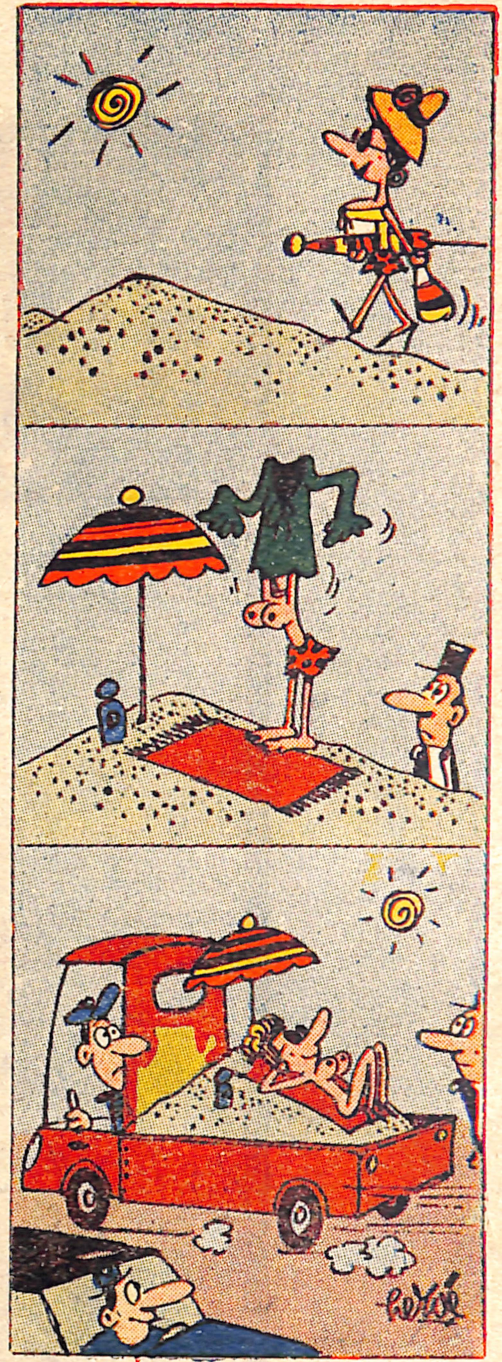
Akbaba

YAZILI

– BALIKLAR, AYAĞININ ALTINDA BİR TANE AL, OLTAYA TAK HEMEN GETİR!.. HAYDİ, DAHA NE DURUYORSUN?

YAZISIZ

DEMEK BU ORMANA İLK DEFA GELİYORSUN... ÖYLE Mİ?

– ÇOK OLDUNUZ ARTIK... BENİM HER SÖYLEDİĞİMİ TEKRARDAN VAZGEÇİN!